

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · segon període · sèrie C · número 104

Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies

Sessió 6, dimecres 14 de novembre de 2018

Presidència de la I. Sra. Montserrat Fornells i Solé

TAULA DE CONTINGUT

Compareixença d'una representació de la Coordinadora de Familiars de Residències per a la Gent Gran Mossèn Vidal i Aunós, Alchemika, Bon Pastor, Bertran Oriola i Molí per a informar sobre la situació de les residències per a la gent gran de Barcelona 357-00028/12	3
Compareixença d'una representació del Consell de la Gent Gran de Barcelona per a informar sobre la situació de les residències per a la gent gran de Barcelona 357-00029/12	27

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 6 de la CTASF

La sessió de la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies (CTASF) s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix Montserrat Fornells i Solé, acompanyada del vicepresident, Ferran Roquer i Padrosa, i del secretari, Martí Pachamé Barrera. Assisteix la Mesa la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Hi són presents els diputats Carmen de Rivera i Pla, Blanca Victoria Navarro Pacheco i Elisabeth Valencia Mimbrero, pel G. P. de Ciutadans; Lluís Font i Espinós, Saloua Laouaji Faridi, Montserrat Macià i Gou i Mònica Sales de la Cruz, pel G. P. de Junts per Catalunya; Jordi Albert i Caballero, Najat Driouech Ben Moussa, Rut Ribas i Martí i Marta Vilalta i Torres, pel G. P. Republicà; Raúl Moreno Montaña i Beatriz Silva Gallardo, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Yolanda López Fernández, pel G. P. de Catalunya en Comú Podem, i Vidal Aragonés Chicharro, pel S. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Assisteixen a aquesta sessió la representant de la Coordinadora de Familiars de Residències per a la Gent Gran Mossèn Vidal i Aunós, Alchemika, Bon Pastor, Bertran Oriola i Molí María José Carcelén Romero; el vicepresident del Consell Assessor de la Gent Gran, Juan Martínez León, i els membres del Consell Assessor de la Gent Gran de Barcelona Juan Alamillo Cuesta i Carme Andreu Mestres.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença d'una representació de la Coordinadora de Familiars de Residències per a la Gent Gran Mossèn Vidal i Aunós, Alchemika, Bon Pastor, Bertran Oriola i Molí davant la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies per a informar sobre la situació de les residències per a la gent gran de Barcelona (tram. 357-00028/12). Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies. Compareixença.

2. Compareixença d'una representació del Consell de la Gent Gran de Barcelona davant la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies per a informar sobre la situació de les residències per a la gent gran de Barcelona (tram. 357-00029/12). Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies. Compareixença.

La presidenta

Hola, bon dia a tothom. Iniciarem una nova sessió de la Comissió de Treball.

Compareixença d'una representació de la Coordinadora de Familiars de Residències per a la Gent Gran Mossèn Vidal i Aunós, Alchemika, Bon Pastor, Bertran Oriola i Molí per a informar sobre la situació de les residències per a la gent gran de Barcelona

357-00028/12

Avui tenim doble sessió de compareixences. Començarem primer amb la primera compareixença, que és la compareixença de la Coordinadora de Familiars de Residències per a la Gent Gran Mossèn Vidal i Aunós, Alchemika, Bon Pastor, Bertran Oriola i Molí, la senyora María José Carcelén. Des d'aquí també saludem tots els acompanyants que l'acompanyen avui en aquesta sessió.

La senyora Carcelén disposarà de trenta minuts per fer la seva compareixença; posteriorment, els grups parlamentaris disposaran de deu minuts per fer-li preguntes, i, un cop els grups parlamentaris li hagin formulat preguntes i dubtes al respecte, disposarà de quinze minuts per respondre.

Abans de començar la compareixença, algun grup ha de comunicar alguna substitució? (*Pausa.*) Sí, senyor Raúl Moreno?

Raúl Moreno Montaña

Sí, presidenta. El diputat Pol Gibert és substituït per la diputada Beatriz Silva.

La presidenta

Molt bé. Algun altre grup ha de...? *(Pausa.)* No? Doncs, sense res més a afegir, donem la paraula a la senyora Carcelén perquè faci la compareixença. Moltes gràcies.

María José Carcelén Romero (representant de la Coordinadora de Familiars de Residències per a la Gent Gran Mossèn Vidal i Aunós, Alchemika, Bon Pastor, Bertran Oriola i Molí)

Bé, bon dia. En primer lloc, volem agrair l'oportunitat que tenim d'explicar en la seu del Parlament els problemes que tenim i quina solució creiem nosaltres que cal donar-los. Intentarem ser tan breus com sigui possible, perquè tothom té una carpeta amb informació. En la compareixença..., hi ha un bloc sencer de tota la documentació que creiem que calia perquè tinguessin clar quin problema hi ha, i un de més reduït per a cadascun dels diputats.

Per tant, la nostra compareixença tindrà dues parts, una part relativa al concurs i una altra part relativa a la situació de les residències. I ara, si em perdoneu, faré la meua intervenció en castellà, perquè soc castellanoparlant, i no vull deixar-me res que sigui important.

Bé, per situar-nos una mica en la situació del concurs, haurien de recordar que després de les mobilitzacions que vam fer l'any 2017 i de la moció que es va votar en aquest Parlament el juliol..., –perdón– en julio de 2017 (*l'oradora riu*), la Generalitat acceptó finalment convocar un concurso para la gestión de las cinco residencias. En principio, tal y como fue el compromiso, eso tenía que estar gestionado de tal manera que las nuevas empresas adjudicatarias entraran en las residencias el 1 de enero de 2018.

La realidad ha sido bien distinta: inicialmente, porque con la aplicación del 155 de la Constitución española durante tres meses el acuerdo de incoación del concurso estuvo parado en el ministerio, y posteriormente, una vez firmado –que esto era a primeros de marzo–, porque la tramitación de la *conselleria* ha sido realmente muy lenta.

En fecha 3 de agosto de 2017 se publicó el anuncio de consulta pública, de manera que todos los interesados pudieran hacer aportaciones a los nuevos pliegos. La coordinadora de los familiares de las cinco residencias hicimos aportaciones y mantuvimos diversas reuniones con la Generalitat. Entre la documentación que les hemos entregado están nuestras propuestas, con indicación de cuáles se aceptaron y cuáles no en amarillo –cómo quedan–, y en rojo hay algunas explicaciones de por qué no se aceptan por parte de la Generalitat. En definitiva, lo que tenemos en amarillo es cómo realmente quedan esas propuestas que hicimos nosotros.

Bien, una de las propuestas que para nosotros era muy importante –junto con otra, que no se aceptó, que era el incremento de la ratio de gerocultores–..., una de ellas era disponer de enfermera de noche. Y eso tiene una explicación muy sencilla: los ancianos que están en este momento en la residencia, debido a la enorme lista de espera entran en un estado muy precario, con lo cual disponer de una enfermera de noche para nosotros era básico. Porque nos encontramos con que en todas las residencias por la noche solamente hay una gerocultora por planta; si hay un problema, es imposible que esta persona, que no tiene conocimientos, sea capaz de darle la primera solución a ese problema que pueda ocurrir.

Nosotros, obviamente, eso lo planteábamos como un incremento, no como una redistribución de las horas –es decir, si las horas son setenta, vamos a redistribuirlas entre el turno de día y el turno de noche–; nosotros lo planteábamos como que, además de lo que ya teníamos, se necesitaba incrementar en una enfermera de noche.

¿Cuál es el problema que tenemos? Lo van a ver..., entre la documentación que tienen comprobarán que hay unos cuadros. Estos cuadros se recogen dentro de los pliegos de prescripciones técnicas, y ahí se establecen las del personal, de la diferente tipología de personal. Comprobarán que en el apartado sanitario están: médico, diez horas; diplomado en enfermería, setenta horas; diplomado en enfer-

mería de noche; cero horas; fisioterapeuta, treinta y cinco. Total sanitario: ciento quince.

Eso, ¿qué supone? Eso supone que la suma del total sanitario se hace tal y como aquí está planteado, obviamente redistribuyendo las setenta horas, porque la suma, si le ponemos horas al turno de noche, obviamente, bajo ningún concepto puede sumar ciento quince.

Eso para nosotros tiene un problema gravísimo, y es que, obviamente, la interpretación que se va a dar a eso es la que le interesa a las empresas. Mantuvimos una reunión, la coordinadora de familiares, con la Secretaria d'Afers Socials i Famílies, que nos indicó que eso era un error; que, bueno, como no habían indicado el número de horas del diplomado de enfermería, pues al final la suma total no lo contempla, pero que estaba claro que esas horas de enfermería eran a sumar, no a redistribuir.

Pero para nosotros es muy evidente, el problema que eso comporta, y es: esa falta de claridad va a permitir que las empresas adjudicatarias lo interpreten según sus intereses, y creo que todos los presentes en esta sala conocen el problema que hemos tenido justamente con estas empresas que gestionan o que han gestionado estas residencias. Por lo tanto, el interés que va a tener la empresa ante la falta de claridad es redistribuir setenta entre horario de mañana y horario de noche.

Por esa razón, nosotros lo que le planteamos a la secretaría en esa reunión fue que era imprescindible aclarar y definir ese aspecto. Como ya, obviamente, no podíamos volver a rehacer los pliegos, si efectivamente la explicación era: «No hemos puesto las horas, pero obviamente no vamos a redistribuirlo», nosotros les pedimos que esa aclaración era imprescindible que se hiciera en un documento con fuerza legal. Y a nuestro juicio –a nuestro juicio– podía ser bien en la resolución de adjudicación, bien en el contrato que se suscribiera con las empresas, siempre y cuando, lógicamente, a ese contrato tuviéramos acceso. ¿Por qué? Porque si yo no tengo acceso al contrato no le puedo decir a la empresa: «Ojo, que estás interpretando algo que no es así.»

La verdad es que nosotros en ese momento no conseguimos arrancarle a la Generalitat un compromiso en firme de que eso iba a ser así; que lo iban a estudiar. Nosotros creemos que el pliego es la ley del concurso, eso lo sabemos todos, y lo que no esté perfectamente definido es una fuente de conflicto entre las partes. Por tanto, ya que esa falta de claridad se ha producido por culpa exclusiva del *departament*, que no ha estado suficientemente fino –si eso es así y ha sido un error–, pues lo que pedimos es que, efectivamente, lo resuelva, y lo resuelva de manera clara y contundente para que no haya lugar a interpretaciones posibles. Porque, si no, dentro de dos meses, dentro de tres meses, volveremos a estar en la calle, volveremos a estar delante del Parlament diciendo: «Oiga, que tengo un problema.»

Por tanto, nosotros creemos que se debe resolver en uno de esos dos documentos, obviamente con fuerza legal, que tenga un valor vinculante para las partes. Porque lo que digo es que la experiencia demuestra, desgraciadamente, que las empresas que vienen a gestionar las residencias no vienen a hacer un trabajo de labor social: vienen a hacer negocio, como desgraciadamente todos conocemos, no solo en estas cinco residencias, sino en otras muchas, ¿no?

Por lo tanto, nosotros creemos..., vamos, no nos cabe la menor duda de que los grupos políticos que componen esta comisión, que conocen los problemas que han sufrido y siguen sufriendo los ancianos en estas residencias..., creemos que entenderán nuestra preocupación y compartirán la necesidad de que efectivamente eso quede perfectamente recogido. Y eso es lo que les pedimos a todos los grupos que integran esta comisión: que exijan a la Generalitat, que exijan a la *conselleria*, una clarificación que no ofrezca lugar a dudas en esos dos documentos. Porque entiendo, al menos desde mi escaso conocimiento del derecho administrativo –no es mi área–..., sí que entiendo que va a ser difícil que haya algún otro documento en el que se pueda clarificar.

Obviamente, no nos sirve: «No, es que ya le aclararemos a la empresa que vaya a resultar adjudicataria...» No, no, las palabras, en derecho..., la seguridad es lo único que cuenta, y, por consiguiente, luz y taquígrafos y en un documento con fuerza vinculante. Eso es lo que les pedimos a todos los miembros de esta comisión.

Y esa era una de las razones principales, al margen de los problemas que tenemos en este momento, por la que para nosotros era tan importante tener esta comparecencia antes de final de mes, porque todo parece indicar que a final de este mes ya estarán hechas las valoraciones y ya se podrá tener conocimiento de qué empresas resultan adjudicatarias en cada una de las cinco residencias.

Bien, yendo a otro tema, vamos a referirnos a los centros de día, porque este es un problema permanente. En el concurso se establece un precio de licitación, y los pliegos de prescripciones técnicas también incluyen un cuadro –que también lo tienen incorporado en esos cuadros que les hemos dado– que contiene las horas que debe prestar la adjudicataria para el supuesto de que todas las plazas estén adjudicadas. Y en esos pliegos, al final, se señala explícitamente que: «En qualsevol altre supòsit d'ocupació es garantirà la ràtio de gerocultors 10/10.»

Hemos de decir que en ninguna de las residencias se cumplen las ratios de personal gerocultor en los centros de día, a pesar de que ya en el anterior pliego era en el único en que era absolutamente claro, porque al final de ese pliego se establecía una cláusula idéntica a la que acabo de decir. Ni se cumplieron ni se han cumplido, y en este momento, con las nuevas empresas que entraron a gestionar interinamente, siguen sin cumplirse.

Nosotros, en la reunión que mantuvimos con la secretaría el 29 de octubre, ya le planteamos este problema. Dijimos que no entendíamos qué estaba pasando, porque si este es un tema que ya era meridianamente claro en los anteriores pliegos no podía ser objeto de discusión. Pero es que la respuesta que obtuvimos nos dejó absolutamente perplejos e indignados, ya que la Generalitat no paga a la empresa en función de que tenga todas las plazas adjudicadas, sino que le paga en función de la presencia efectiva.

Me explico. El funcionamiento es el siguiente: al anciano se le adjudica una plaza en el centro de día y se le dice: «Usted va a pagar cada mes tanto, y eso lo va a pagar tanto si va como si no va al centro de día.» Es un problema, si no va, porque tiene que pagar porque tiene una plaza adjudicada. El importe a abonar siempre será el mismo.

Pero en el caso de la empresa es radicalmente distinto: la Generalitat solo le paga los días en que efectivamente el anciano acude a la residencia, y la explicación que nos dan es: «Hombre, cómo vamos a poner todos los gerocultores que marca el pliego, si yo no sé si luego van a venir los ancianos... Y, claro, si no vienen, la Generalitat no me paga.»

Pero observen lo perverso del sistema: la Generalitat no tiene medios de controlar... Lo que hace la empresa es, a mes vencido, decirle: «Han venido tantos ancianos», y se practica un acto de fe, que decimos en castellano. Y me explico: no hay mecanismo posible de control. El único mecanismo posible de control que puede tener la Generalitat es: «Voy un día y hago una inspección.» Pero esa es la foto fija de ese día. ¿Por qué? Porque ya se cuidará después la gestora, al hacer la relación a final de mes, de poner un dato distinto de ese día en concreto, porque del resto la Generalitat no sabe cuántos ancianos han ido. Con lo cual, ¿qué tenemos? Que el anciano paga; la empresa a final de mes le va a decir a la Generalitat que han ido los que le venga bien para cobrar ese mes, que perfectamente puede no corresponderse con la realidad, y las ratios se incumplen.

Por lo tanto, claro, el abuelo está absolutamente desatendido. El resultado es: el anciano paga por un servicio que no tiene, en absoluto; y la Generalitat le paga a la empresa en virtud de lo que llamamos un acto de fe, porque no tiene mecanismos para controlarlo.

Pero fíjense que la Generalitat en el fondo lo que está haciendo es ahorrarse dinero a costa del bienestar de nuestros ancianos, y lo que es más grave es que se ha licitado por ese importe. Y, además de que se ha licitado por ese importe, se ha presupuestado un dinero para ese fin que luego no se aplica. O sea, ahorramos a costa del bienestar de los ancianos y al mismo tiempo no sabemos a qué destinamos un dinero que inicialmente estaba destinado a unas residencias con un fin social, ¿no?

Por lo tanto, aquí hay dos temas: el anciano sufre –ahorra la Generalitat a costa del anciano– y encima ese dinero no revierte en aquello para lo que estaba presupuestado. Nosotros queremos una solución a este problema.

Yo creo que a nosotros se nos puede tachar de muchas cosas menos de defender a las empresas, porque, como todos saben, hemos estado en la calle y seguimos estando en la calle. No queremos beneficiar a las empresas. Lo que no queremos es que este sistema perverso –porque, en el fondo, al final es un sistema perverso– perjudique a nuestros ancianos.

No hay que olvidar una cosa: hemos llegado a tener en el centro de día –yo lo he visto personalmente, y otros también– un gerocultor para veinte ancianos. Ancianos que, como se pueden imaginar, cuando llegan al centro de día, que es el paso previo a la residencia, están absolutamente deteriorados, que a la mayoría hay que cambiarlos, que a la mayoría hay que asearlos. Eso, ¿qué comporta? Eso comporta que tenemos a unos ancianos a los que no se les da ese servicio, es decir, no se les cambia, con el riesgo de infecciones que eso comporta. Por lo tanto, si están recibiendo un trato que nosotros consideramos que es indigno, que es perjudicial para su salud, que incumple las ratios y, además, pagan por ello...

Lo que queremos es que la Generalitat haga exactamente lo mismo, y tiene mecanismos. Si no quiere pagar por todas las horas, es evidente que hay otra vía. Para nosotros la vía más cómoda y más fácil es decir: «Tengo adjudicadas todas las plazas, he licitado por todas las plazas ocupadas, pago por esas plazas.» Porque nosotros le planteamos: «Bueno, a lo mejor hay otra solución.» El anciano, cuando ingresa, suscribe un contrato y dice: «Yo voy a ir tantas horas» –yo qué sé– «de lunes a viernes», o «Voy a ir por la mañana» o «Voy a ir por la tarde»; que como mínimo esas ratios se hicieran con arreglo a ese contrato suscrito con el anciano. Pero es que ni eso –es que ni eso.

Por tanto, nosotros no queremos beneficiar a la empresa, pero una de dos: o hacemos gestión pública –cosa que no parece que sea el objetivo en este momento– o bien establecemos mecanismos que permitan garantizar que el trato es digno. Y en este momento, desgraciadamente, ese trato no es digno, porque este sistema que tiene la Generalitat de ahorrar lo es a costa del bienestar de nuestros abuelos. Por tanto, ahí sí que pedimos que ese mecanismo se resuelva de alguna manera. A nuestro juicio, lo más cómodo y lo más fácil..., en la misma línea que los abuelos, que van a pagar exactamente..., tanto si van como si no.

Hay un tema que no hemos puesto en la comparecencia pero que, sencillamente, como veo que vamos a tener tiempo, porque tengo cierta facilidad para hablar deprisa –esto es deformación profesional... No lo hemos puesto en el texto, pero sí que quería, de alguna manera, hacer mención de ello. Tienen ahí una..., les hemos puesto una hoja en la que verán que hay dos cuadros que recogen quién ha concurrido a cada una de las residencias. Observarán que hay tres UTEs. Bien, hay tres UTEs, y verán que en el primer lote, que es Alchemika, Bon Pastor y Mossèn Vidal i Aunós, están UTE Residencia Alchemika y UTE Bon Pastor. Nosotros hemos acudido al portal Informa para obtener información de las empresas, pero obviamente..., tenemos la información de quiénes son los accionistas de todas las empresas menos de las UTEs.

Y me explico. La ley por definición dice que una UTE son dos empresas. Y esas dos empresas son las que finalmente van a ser las responsables ante terceros de cualquier problema que surja en la prestación de ese servicio. Es obvio que las UTEs se

constituyen normalmente para concurrir a concursos, y es obvio que la Generalitat tiene que saber perfectamente quién compone esa UTE y los porcentajes de responsabilidad en esa UTE.

Y explico la importancia que eso tiene. Observarán que en el primero están UTE Residencia Alchemika y UTE Bon Pastor. UTE Bon Pastor aparece con un CIF que es idéntico al de UTE Barceloneta, que es del otro lote. Y me explico, porque tiene importancia. Recordarán que, cuando nosotros nos pusimos en la calle, lo primero que dijimos es que la Generalitat había adjudicado seis residencias de golpe a la misma gestora, una gestora creada ex profeso para comparecer a esos concursos, que era la UTE Ingesan-Asproseat –Ingesan, como todo el mundo sabe, de la constructora OHL.

Y, para evitar que eso se produjera, precisamente lo que hacía la Generalitat era: hacemos dos paquetes, un paquete con tres y un paquete con dos, y solamente se podrá adjudicar una residencia de cada paquete, es decir, una misma empresa puede tener una de la primera y una de la segunda, pero no dos de la primera.

A nosotros ese tema nos preocupa, porque esa es una manera de volver a tener lo mismo de forma encubierta. No hemos conseguido saber quién es UTE Residencia Alchemika y quién es UTE Bon Pastor, pero sí sabemos, por lo que hemos encontrado en internet, que ambas tienen su sede social, las dos UTEs, en la calle Pallars, 193, B, séptima planta. Por tanto, lo que le dijimos en esa reunión a la Generalitat es: «Hombre, si habéis establecido esto, tendréis que controlar que por la vía de la creación de las UTEs no se adjudiquen dos a la misma.»

Eso es lo que le dijimos. O sea, es evidente que si los que componen UTE Alchemika y UTE Bon Pastor son los mismos, o bien el que tiene el control, el mayoritario..., si uno tiene el 90 por ciento en los dos, le estamos dando la residencia al mismo. Por lo tanto, creemos que ese es un aspecto que deberá controlarse, justamente porque venimos de una experiencia terrible.

Esperemos que así sea, pero queríamos ponerlo de manifiesto aquí, porque creo que también es un tema que vale la pena que los miembros de esta comisión puedan trasladarle, al igual que los otros dos temas, a la Generalitat.

Bueno, ya sin más dilación, una vez tocado el tema del concurso, que era lo que realmente para nosotros era muy preocupante, vamos a pasar a las deficiencias que tenemos en este momento, que no es que no sean importantes, es que creemos que el concurso debe ser una solución y no un problema.

Bien, como recordarán, como decía antes, en 2017 nos vimos obligados a efectuar diversas movilizaciones; recogimos quince mil firmas, se las entregamos a la Generalitat, hubo una moción que instaba a resolver todas las deficiencias existentes en ese momento en las residencias... Bien, algunas de ellas se fueron resolviendo en algunas de las residencias, pero en la actualidad siguen existiendo importantes deficiencias sin resolver a pesar de que las familias, obviamente, hemos seguido denunciando ante la Generalitat. Porque hay una cosa que tenemos clara, y esa la practicamos desde el principio hasta el final: lo que no está escrito no existe. Por tanto, no nos vamos a quejar, solo; vamos a ponerlo por escrito, vamos a presentarlo en la Generalitat. Y la Generalitat tiene perfecto conocimiento de todas esas deficiencias.

Para un mejor seguimiento, les hemos entregado unas hojas con las deficiencias, que son muy escuetas; eran más que nada unas hojas que entregamos a la Generalitat en la reunión del día 29 como herramienta de trabajo, ¿no? Bien. Hay un problema que es común en todas las residencias. Tenemos situaciones distintas, problemas distintos, pero hay varios elementos comunes. Y un problema común de todas las residencias son las faltas de cobertura de las ausencias de personal, tanto programadas como imprevistas.

Ello, ¿qué comporta? Pues que los ancianos no están adecuadamente atendidos. Se pueden imaginar que si en el centro de día decíamos antes que están en un estado precario, pues, cuando llegan a la residencia, con una lista de espera de cuatro años

mínimo..., es que llegan que son absolutamente dependientes. En muchos casos hay que darles de comer, hay que llevarlos al baño, hay que cambiarlos, hay que lavarlos.

Eso, obviamente, si no están las ratios cubiertas, que ya, a nuestro juicio, 1/10 es muy justo para la realidad de hoy día..., en su momento, con la Cartera de serveis 2010 puede que esa fuera suficiente. Pero no se nos escapa a nadie que la realidad de 2010 y la de 2018 son radicalmente distintas; por tanto, ese 1/10 ya es insuficiente. Pero si no tenemos un 1/10 tenemos un resultado clarísimo: a los abuelos no se les cambian los pañales, no se les asea, tenemos infecciones de orina reiteradas, con entradas al hospital... Y se pueden imaginar que, en ancianos que ya tienen una salud muy precaria, es obvio que cualquier cosa que añadamos tiene un resultado nefasto.

Pero es que además tenemos otros problemas, como pueden ser... (*l'oradora estossega*) –me van a disculpar; esto es faringitis. Que los ancianos no estén perfectamente controlados tiene un problema añadido. Me explico. Un ejemplo lo tenemos en la residencia Bon Pastor. El día 11 de este mes uno de los familiares –que, por cierto, está en la sala– oyó gritos, gritos como de pelea, ¿no?, y acudió rápidamente al comedor a ver qué ocurría. Cuando llegó al comedor, observó que los ancianos estaban solos –no había ningún gerocultor– y que había una residente que tenía puesto un cuchillo en el cuello a otra residente. Bueno, como pudo, intentó separarlas, intentó quitarle el cuchillo a esta persona; tuvo verdaderas dificultades. Suerte que finalmente acudió a la planta un enfermero y la pudo ayudar.

¿Por qué? Porque en ese momento en esa planta solo había dos gerocultores para veinticinco ancianos. ¿Qué ocurre? Que cuando terminan de cenar, a las siete y media de la tarde, a los ancianos hay que acostarlos. Hay ancianos que es muy difícil moverlos, porque tienen una falta de movilidad absoluta, y lo que suele hacerse es: dos personas, una vez que han finalizado la cena, acuestan a los más dependientes.

Lo normal es que en esa sala haya otro gerocultor; porque observen que con veinticinco para dos la ratio no es 1/10, en absoluto. ¿Qué pasa? Que como no hay más gerocultores, como se incumplen las ratios, en ese momento no había gerocultor. Si este familiar no hubiera estado, si ya se hubiera marchado a su casa después de ver a su familiar, es obvio que hoy tendríamos un grave problema, que sería que un residente ha herido a otro. No lo olvidemos: esto es un comedor, hay cuchillos, son necesarios; esto no es una cárcel, no podemos quitar los cuchillos, no podemos quitar...

Lo que hay que hacer es cumplir esas ratios. O sea, ya no es un tema solo de las infracciones reiteradas, de la falta..., de lo indigno que resulta que un anciano necesite ir al baño y no pueda ir. Que esté pidiendo: «–Oye, necesito ir al baño. –No, ahora no puedo, ahora no puedo.» O que no se le pueda cambiar y esté... A nadie se le ocurre tener a un niño con todo el paquete puesto, ¿no?; pues los ancianos están con ese paquete puesto.

O sea, tenemos dos problemas: primero, un problema evidentemente de salud, sanitario; y un problema de que es indigno que una persona que tiene su cabeza perfectamente lúcida pero que no tiene movilidad –porque ha tenido un ictus o por mil razones– esté sufriendo esa situación.

Y un tercer problema, obviamente, de seguridad de los propios ancianos. Porque esto es un hecho puntual, pero no olvidemos que hay muchos ancianos que tienen demencia senil, que tienen Alzheimer; algunos de los que tienen Alzheimer son más o menos violentos, porque eso lo lleva la enfermedad. Por consiguiente, el problema no es «los atamos»; el problema es «tengamos la gente suficiente», como mínimo. Si es que..., ni el 1/10, que ya es insuficiente; como mínimo eso tiene que estar, porque estamos garantizando, además, la seguridad física de los ancianos.

Nosotros entendemos que en algún momento puede ser difícil encontrar personal. ¿Por qué? Porque se paga muy mal, porque estas residencias, desgraciadamente, han perdido absolutamente todo el prestigio que tenían, y es una pena, porque alguna residencia, como Mossèn Vidal i Aunós, era una residencia que tenía una lista de

espera tremenda, porque tenía un buen prestigio. O sea, está claro, los gerocultores, si pueden trabajar en otro sitio, no vienen aquí.

Pero, en definitiva, a las empresas la Generalitat les paga para que cumplan la encomienda que les han hecho. Y si no encuentran personal... Todos sabemos que hay empresas especializadas. Mientras no encuentran personal, que acudan a ellas. Porque, claro, la solución perfecta es: «Es que no encuentro. Y como no encuentro, no pongo, pero luego cobro.» Porque, obviamente, la Generalitat le paga por prestar ese servicio. A la empresa le es más fácil justificarse diciendo: «Es que no encuentro a nadie.» ¿Por qué? Porque más dinero que se lleva. O sea, lo que no paga se lo ahorra; es así de sencillo, un mayor ingreso.

Por lo tanto, nosotros lo que decimos es: «Tú has asumido la gestión, has asumido que tienes unas obligaciones y las tienes que cumplir, bien porque encuentres personal dispuesto a trabajar de forma permanente, bien porque mientras tanto contratas una empresa hasta que dispongas de un personal al que contratar para el mes o para lo que sea.» Eso en este momento no se está haciendo. Evidentemente, ese ahorro de la empresa, como siempre, es a costa de nuestros ancianos.

Otro problema que es común a todas las residencias son los problemas de coordinación entre los servicios médicos y Mutual. Como todos conocen, cuando los ancianos ingresan en una residencia pierden su derecho a acudir al CAP. Y eso supone que ellos son atendidos exclusivamente, en lo que es el seguimiento ordinario de su salud, por el médico de la residencia, y hay un intermediario que es Mutual. Como no pueden acudir al CAP, Mutual lo que hace es gestionar la receta electrónica, y, en teoría, cuando una persona tiene necesidad de acudir a un especialista, el servicio médico de la residencia lo solicita a Mutual y Mutual, a su vez, solicita esa consulta.

Pues el problema que tenemos es que hay problemas de coordinación. La receta electrónica no se actualiza con la rapidez necesaria. Cuando uno va al CAP, sale del CAP con su receta electrónica; cuando va a urgencias o cuando tiene visita con el especialista y le modifican la receta electrónica, no la tiene. Va a la residencia y le dicen: «Oye, mira, esto es lo que me han pautado en este momento», y la residencia se lo dice a Mutual para que Mutual expida la receta electrónica.

¿Qué ocurre? Que Mutual no lo hace ni semanalmente; Mutual lo hace cada quince días. Se pueden imaginar el descoloque que eso supone, porque es que, claro, el abuelo ha ido al médico, y el médico le ha dicho: «A partir de hoy te tienes que tomar esto.» O sea, realmente eso genera una falta de coordinación, genera que en ocasiones esos medicamentos que son imprescindibles no los tengan cuando toca y genera que en ocasiones se les esté administrando la medicación anterior.

Yo creo que este es un problema que sufrimos –estoy convencida, porque además hemos hablado con otras residencias– no solo nosotros. Este es un sistema perverso que ha creado una empresa puente cuando... Realmente los ancianos han entrado en una residencia, pero no han perdido su derecho de acceder al CAP, su derecho a la sanidad pública, al médico que le corresponda.

Porque tenemos un problema que no es solamente de gestión: se pueden imaginar que, con lo mal que se paga a los médicos en las residencias, no hay nadie que quiera trabajar, y el que quiere trabajar, obviamente, no es el que tiene más interés, porque tienen veinte horas y, además, están mal pagados. Por lo tanto, la primera atención médica, que tendría que ser esta, ya no la tenemos. Y si además le ponemos el puente de Mutual de por medio, pues tenemos un serio problema.

Y, además, otro de los problemas que existen es que hay demoras en la consecución de las visitas con los especialistas, porque Mutual no..., por lo que les decía antes: si hacen las recetas electrónicas con quince días..., pues, esto va en la misma línea.

Otro de los errores que se sufren u otra de las deficiencias que sufrimos en mayor o menor medida son los errores en la administración de la medicación. Me explico. La medicación la están dando en las residencias los gerocultores. Y entonces nos encontramos, como yo me encontré hace dos días, que viene una gerocultora recién

llegada y dice: «Señora Josefa, tómese esta pastilla.» Y mi madre, que no camina bien, dice: «Yo no tomo pastilla.» Digo: «—¿Qué pastilla le vas a dar? —Hombre, le toca esta pastilla.» Digo: «Mírate el nombre.» Evidentemente, no era para mi madre, era para otra señora.

Si en ese momento no estoy yo o en ese momento a quien se le da esa pastilla no tiene esa lucidez de saber «no sé qué me tomo, pero yo sé que por la noche no tomo nada», ¿qué ocurre?: que hay una persona que se queda sin una medicación que puede ser muy importante y hay otra persona a la que se le da una medicación que obviamente no le toca.

Por tanto, ese es un serio problema que nosotros hemos venido diciendo desde el principio: los gerocultores no pueden ser los que administren la medicación. Y si, como mínimo, son los gerocultores, que sea alguien que tenga cierta experiencia y que sea capaz de controlar. Porque, bueno, ya hemos tenido casos en que en alguna residencia el anciano ha acabado en urgencias precisamente por los errores de medicación.

Sigue faltando, no en todas las residencias, pero sí en algunas de ellas, material como toallas, protectores de cama, etcétera. Hay un constante deterioro y pérdida de la ropa, que eso es un gasto para los abuelos. Porque todas están perfectamente etiquetadas, pero es imposible..., no entendemos cómo se pueden perder, por qué desaparecen —en un edificio, desaparecen. Esa es la realidad. Y, bueno, la limpieza en definitiva tampoco sería todo lo que debiera.

Pero quiero hacer mención de tres temas en concreto, y con eso ya acabaría. Bien, en la residencia Mossèn Vidal i Aunós —que es la que conozco sobradamente, porque es donde está mi madre— existe un deterioro absolutamente general porque no se ha hecho mantenimiento, y eso sí que es de la Generalitat. Y eso a pesar de que en julio del año pasado, en las reuniones que mantuvimos cuando tuvimos todos estos problemas, como la respuesta que se nos daba era: «La empresa dice...», «La empresa manifiesta...», dijimos, bueno, pues vamos a hacer un dossier. Y le entregamos un dossier —y no exagero— de esta medida con fotos por planta, elementos comunes, habitaciones, detallando cada tema que faltaba. No se ha hecho nada. Lo único que ese hizo a primeros de este año fue cambiar las mesitas de noche.

Esa falta de mantenimiento, pues, ha provocado incidentes que a nuestro juicio son muy graves. Me explico. El 21 de julio de este año estuvimos trece horas sin energía eléctrica. El 28 de septiembre se produjo la caída al jardín de una de las barras de los toldos exteriores justo al lado de un residente y su familiar. No sé si..., no tengo las fotos, pero se lo pueden imaginar: son toldos exteriores que tienen una barra y que están absolutamente quemados, de los que entregamos fotos. Están deshechos. Pues, como están tan deshechos, una de esas barras cayó, pero cayó desde el cuarto piso, con lo cual pasó rozando... Si esta barra cae el día anterior, que había una fiesta en el patio, creo que hubiéramos ido al entierro. Y eso es una absoluta falta de mantenimiento y es una dejación.

Fíjense que, además, cuando..., esto es un tema del que ya habíamos venido hablando con anterioridad; quizá no todo el mundo lo conoce, pero bueno... Otro de los problemas que hemos sufrido son unas goteras inmensas. ¿Por qué? Pues porque las cañerías están como están; los toldos, como están. Y hablo de los temas importantes, porque las paredes —los pasillos—..., hay una que yo meto la mano y me cabe, ¿eh? El rodapié no existe. Las tapas..., hay váteres que no tienen ni tapa, o sea... Pero, aquí, observen que solamente me estoy refiriendo a temas que son, a nuestro juicio, muy graves por el peligro que comportan.

Otro tema que tenemos es que no hay grúas. O sea, me explico. Los abuelos, los ancianos que son muy dependientes..., para poder bañarlos, para poder cambiarlos, para llevarlos al baño se necesitan unas grúas que permiten elevarlos, porque, si no, sería inviable que las gerocultoras pudieran hacerlo. Pues no tenemos grúas suficientes. En estos momentos tenemos cuatro para cuatro plantas y ciento doce ancianos,

sin contar el centro de día. Eso, ¿qué comporta? Pues que la segunda ducha semanal no se puede hacer, porque no hay manera de poder levantar a los abuelos.

Cuando hay que llevarlos al baño o hay que cambiarlos o..., pues vamos y vemos una hilera de sillas de ruedas en cola, delante del baño. No hay grúas para levantarlos. Por tanto, si tienen que ir al baño, se aguantan; si están hasta arriba, se aguantan también, hasta que haya grúas suficientes para poder moverlos. Eso es obviamente de la Generalitat.

La presidenta

Hauria d'anar acabant, eh?

María José Carcelén Romero

Sí, sí, estic acabant ja, eh? –estic acabant. Por tanto, nosotros creemos que ahí hay una absoluta falta de inversión.

En la residencia Alchemika –me quedan..., dos segundos– no ha funcionado el aire acondicionado desde su inauguración, que fue en 2016. Era una residencia de nueva construcción. Los familiares se vinieron quejando y no hubo solución. Pero hemos descubierto este verano, con el cambio de empresa gestora, que el aparato de aire acondicionado no era nuevo: estaba descatalogado y en desuso. Por tanto, era obvio que no podía funcionar. Y eso a pesar de que la residencia era nueva. Se supone que la empresa constructora tuvo que poner un aire acondicionado nuevo.

Pues el tema finalmente no está resuelto. Se hizo un parche este verano. Este aparato, además, gestiona el aire acondicionado y la calefacción. De momento no se ha resuelto, y tampoco sabemos si la Generalitat ha hecho o no alguna investigación al respecto, porque es obvio que ese aparato no podía estar ahí.

Bien, termino muy rápido. En la residencia Bon Pastor no sé si ustedes..., seguramente alguno sí que tendrá conocimiento de que ha habido un problema con la alimentación. La alimentación que se ofrece a los ancianos es escasa y de pésima calidad. El día 24 de septiembre fue la gota que colmó el vaso. Los familiares, cuando llegaron, observaron que a los ancianos que comen triturado solo les iban a dar patata hervida y cebolla hervida del día anterior, porque, según el cocinero, no había pescado para todo el mundo.

Ellos ya habían denunciado por escrito anteriormente a la Generalitat que la alimentación era escasa y era de mala calidad. Llamaron a los Mossos d'Esquadra y, bueno, la respuesta que nos dio públicamente la *conselleria* era que se había tratado de un hecho puntual. Mentira. No fue un hecho puntual. Los familiares tienen copia de sus denuncias. Eso había sido una constante durante todo este tiempo. O sea, no es un hecho puntual.

Y observen y fíjense en la solución que ha dado la empresa a este tema: ha puesto un letrero en la puerta de los comedores impidiendo que los familiares entren al comedor durante las comidas. Primero, que no puede hacerlo, porque en el reglamento de régimen interno está que los familiares pueden estar, y, segundo, que esa es la solución que se ha dado: si no lo ven, no lo denuncian.

Y en la residencia del Molí la alimentación ha mejorado un poco, pero estamos en la misma línea.

En definitiva, volviendo al tema de Bon Pastor, la única solución que se nos ha dado por la Generalitat es: «Vamos a hacer unas reuniones..., como de conciliación.» Es que aquí no hay nada que conciliar. Aquí tenemos una empresa que incumple, que no cubre las... El incidente del cuchillo era de Bon Pastor. O sea, ¿a una mujer maltratada le vamos a decir: «Mira, vamos a hacer una reunión con tu maltratador a ver si deja de pegarte»? Hombre, no, porque vamos a protegerlo, ¿no? Pues lo que no podemos hacer es una reunión con la empresa para ver si llegamos a conciliar... Es que no hay nada que conciliar, es que la empresa lo que tiene que hacer es cumplir: es dar una alimentación decente y, evidentemente, dar la atención que toca.

Yo con esto concluyo. La verdad es que espero y deseo y les pido a los partidos que están aquí representados, a los grupos parlamentarios, que sean conscientes de que tenemos una sociedad que está envejeciendo, que tenemos unos ancianos que se merecen un final digno, y ese final digno en este momento no se va a tener si todos los grupos políticos y quien tiene en sus manos el poder de hacerlo no hace lo que creemos que debe hacer.

Muchas gracias por su atención.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Carcelén. Ara és el torn dels grups parlamentaris. En primer lloc, com a grup proponent, té la paraula el Grup Socialistes i Units per Avançar, el senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Bon dia a tots i totes. Felicitar a la senyora Carcelén y también a la coordinadora y al grupo de familiares de estas residencias por el activismo. Nosotros pedimos en su día la comparecencia porque nos parecía que era muy oportuno que el resto de grupos parlamentarios, con los que me consta que ustedes se han ido reuniendo también, tuviesen una visión general de cuál es la situación de estas residencias en Cataluña, y, por lo tanto, creo que algunos temas no solo forman parte de la realidad de estas residencias, sino que se podrían extrapolar a muchas de las residencias de Cataluña, ¿no?

Como ustedes bien decían al principio –y me referiré a algunos temas tocados en su intervención–, en julio del 2017 el Parlament de Catalunya aprobó una moción que yo he recuperado para ver el estado de cumplimiento. Tenía veinticuatro puntos; el 50 por ciento de los puntos no se han cumplido; del 20 por ciento de ellos tengo algunas dudas de su cumplimiento, y, por tanto, no puedo decir ni que sí ni que no; y un 12 por ciento, sí, se han cumplido, algunos de los cuales ustedes también los han puesto en valor en esta comparecencia, ¿no?

El primero es el de la convocatoria de este concurso, ¿no?, que la propia moción decía que tendría que estar preparado en julio del 2017 para empezar a licitarse en agosto del 2017, y finalmente ha sido en agosto del 2018. El 155 puede haber influido, puede no haber influido –no voy a entrar en ese debate–, pero, claro, desde julio del 2017 hasta el 28 de octubre, que se pone en marcha el 155, pues ha habido unos meses donde, lógicamente, no se ha hecho el trabajo que se debería haber hecho, ¿no? Y, en todo caso, es verdad que, una vez restablecido el Gobierno, una vez que Cataluña tuvo gobierno, y por eso se levantó –no se levantó antes porque no hubo capacidad de formar gobierno–, en el mes de agosto ya sí se puso en marcha la licitación, con lo cual eso es una buena noticia.

Como también es una buena noticia el hecho de que la Generalitat y ustedes hayan mantenido reuniones para analizar, tal y como decía la reunión, algunos aspectos. Yo creo que eso es positivo, y también –hay que destacarlo– la disposición por parte de la *conselleria* a poder recibir algunos consejos, ¿no?

Pero también es verdad, y como punto negativo, que algunos de esos consejos no se han seguido, y son fundamentales. Ustedes hacían referencia al tema de que el pliego no garantiza que haya un enfermero o una enfermera por la noche. Y es así, y además es un error, digamos, de fácil solución. En estos momentos, el número de horas máximas son setenta horas, y sabemos que la empresa, en este caso, va a distribuir estas setenta horas por la mañana o por la noche. Y eso, lógicamente, en una residencia donde pueden haber cuarenta, cincuenta o sesenta personas es un servicio deficiente.

Pero es que, además, no hace falta ni que lo diga el concurso, yo creo que es evidente: si no se garantizan unas horas de enfermero por la mañana y por la noche, estamos además poniendo en riesgo lo más básico y lo que comúnmente sucede en una residencia de la tercera edad, donde últimamente las personas que ingresan son

personas con grado III –por lo tanto, altos dependientes que necesitan de alta atención. Y muchas veces casi casi se confunde la atención que se está dando en una residencia con la que se da a un socio sanitario por las condiciones de salud en las que llegan las personas y, por lo tanto, los servicios no pueden ser los mismos, y la señora Carcelén también lo decía. Tanto es así que incluso la Generalitat de Catalunya reconoció el error, reconoció que eso tal vez no había estado bien. Bueno, en todo caso, hay que poner soluciones.

También le digo que en el punto administrativo en el que estamos veo problemas para intentar solucionar esa modificación en el pliego de condiciones, porque ya estaríamos en la parte, digamos, de resolución. Pero habría que buscar y nosotros nos comprometemos a buscar la fórmula administrativa que permita asegurar que el servicio de enfermería por la noche se pueda dar.

Hacia la otra parte respecto a los centros de día, y yo creo que hacen ustedes bien en denunciar la situación que hay respecto a la poca transparencia o el poco control que hay sobre los recursos públicos que se ponen a disposición de las empresas que ganan el concurso público. Usted decía, por ejemplo, que el pliego establece el número de gerocultores en función de los usuarios, de uno a diez, ¿no?, y eso es correcto. Y dice que en cualquier caso, aun estando lleno el centro, cuando no están todas las plazas llenas debe asegurarse un gerocultor por cada diez usuarios.

La ratio es baja ya de entrada. La ratio es baja, porque las ratios no se actualizan desde el año 2010, a pesar de que este Parlament ha insistido en más de veinte ocasiones al Govern de Catalunya, y ha aprobado también por los propios partidos que dan apoyo al Govern de Catalunya, que de una vez por todas se actualice la cartera de servicios sociales. Y el sector de residencias llegó a un acuerdo con la Generalitat de Catalunya en el año 2011, en el cual se congelaron estas ratios.

Y una congelación que iba a ser de un año se ha convertido en una congelación eterna, que hace que nadie entienda cómo es posible que para, por ejemplo, diecinueve abuelos haya dos gerocultores; dos personas para diecinueve abuelos o abuelas a los que hay que realizar higiene, hay que dar de comer, hay que ayudar a mover; es decir, es imposible. Por lo tanto, detrás de todo este debate se esconde la necesidad de volver a revisar las ratios, y, en todo caso, de volver como mínimo –ya sería un punto importante– a aquello que decía la ley en su día.

La Generalitat paga a la empresa en función del número de días que tiene las plazas ocupadas, es así; el usuario paga siempre, vaya o no vaya. Me parece bien que la Generalitat pague en función de los días que están ocupadas las plazas, faltaría más. Como poder público, debemos garantizar que los recursos públicos vayan a pagar los servicios a los que se destinan. Ahora, esto es tramposo, porque el usuario paga vaya o no vaya, y si las plazas no están llenas el número de gerocultores no es el mismo y el número de servicios no es el mismo. Y, por lo tanto, es posible que estas plazas no estén llenas y los servicios a los que tiene derecho el usuario no se cumplan. Y esto hay dos maneras de hacerlo: uno, o hacemos que el usuario solo pague por aquellos días que utiliza el servicio, o, dos, incrementamos las ratios y establecemos que, esté o no esté llena, haya unas ratios de gerocultores o de algunos otros profesionales sí o sí en esas residencias.

Y, por otro lado, habrá que buscar fórmulas para controlar si la información que las empresas dan de las veces que han ido los usuarios se corresponde con la realidad. Hombre, hacemos cosas más difíciles, y hay mecanismos incluso... Esto que ustedes comentan sucede, por ejemplo, con las becas comedor de los colegios, donde a veces es la propia empresa que presta el servicio quien comunica cuántas veces ese alumno se ha quedado a comer. Y algunos ayuntamientos que subvencionan parte de esas becas colocan mecanismos de control más asiduos que la inspección, que habitualmente se realiza con aviso. Claro, esto es trampa, no vale. No vale: «Oiga, mañana voy a revisarle.» Mañana está el centro impoluto, está todo el mundo aquí, y hay pollo *a l'ast* para comer. No puede ser. Por lo tanto, hay que establecer meca-

nismos de control para saber si se está ejecutando bien lo que se está invirtiendo a través de los impuestos que todos los ciudadanos y ciudadanas pagamos.

Por lo tanto, hay que mejorar los mecanismos de control, hay que revisar esa manera en la cual se están financiando las residencias.

Y ahora voy a ir a la parte de deficiencias. Coincido con ustedes: uno de los problemas fundamentales es que las bajas no se cubren. Las bajas puntuales del profesional que se ha puesto malo y al día siguiente no puede venir, eso no se cumple, pero tampoco aquellas que están programadas con tiempo, lo cual es peor, porque si uno sabe que va a tener una baja durante unos días concretos, durante un tiempo concreto, tiene que tener la obligación de cubrir esa plaza. Porque, además, dentro, digamos, de lo que se entiende como el contrato publicoprivado o la gestión indirecta de los servicios..., muchas veces la justificación de hacer una gestión indirecta es que la gestión del personal es mucho más fácil que si fuese una gestión directa por parte de la Administración. Esta es la excusa que muchas veces se pone. Entonces, no vale. Es decir, si hay una empresa que tiene que dar un servicio y tiene que prestar un servicio y cobra por ese servicio, tiene que darlo, no hay más, y tiene que poder cubrir las bajas que se realizan, ¿no?

Usted ponía el ejemplo del Bon Pastor, de esta cuarta planta con treinta personas mayores y dos gerocultores donde se produjo ese incidente. Aquí vemos también cómo se incumplen las ratios, ¿no?

La atención médica en las residencias. Se quejan ustedes, y con razón, de las dificultades para algo tan simple como la actualización de la receta electrónica. Yo creo que aquí tenemos un problema de modelo. Primero, la intermediación de una empresa que lo que hace, al final, es ralentizar el proceso. Los centros de día, las residencias, son un cliente de la seguridad social, son un cliente del CAP, y, por lo tanto, tienen un médico asignado que en el caso de que no existiese esta empresa debería ir allí y pasar consulta. Esto se ha olvidado, esto ha pasado casi a la historia.

Segundo: los médicos que trabajan en los centros de día o en las residencias deben ser médicos del ICS, y en estos momentos no lo son. Y eso no solo influye en que cobren menos: es que no tienen acceso a nuestros datos médicos, a la receta y a poder hacer más ágil el sistema. Llevamos años solicitando que los médicos de las residencias sean personal del ICS, porque así tendrían la posibilidad de algo tan sencillo como entrar en el ordenador, ver cuál es nuestro estado de salud y poder llevar a cabo las recetas. Parece lógico; pues eso no sucede en estos momentos en muchas residencias, por no decir en la gran mayoría de Cataluña.

Y, a eso, si además le unimos las listas de espera que ya de por sí tienen los centros de atención primaria, los CAPs, de cita con el especialista, de cita con el médico de cabecera –que, por cierto, por eso hay una *vaga*, es decir, no es gratis, ya los propios profesionales no pueden más, porque si el sistema se sostiene es gracias a la entrega de muchos profesionales–, claro, se junta el hambre con las ganas de comer. Tenemos personas mayores, que necesitan de esa atención, que además de tener un sistema lento tienen que unirse a la lentitud del propio sistema de atención primaria en salud que tenemos en estos momentos en Cataluña.

Falta mantenimiento de residencias, ustedes lo decían también. Faltan grúas, por lo tanto, eso implica no poder mover a una persona mayor.

Ustedes hablaban de anécdotas, anécdotas tan preocupantes como pasarse trece horas sin luz, como no tener aire acondicionado, como no tener calefacción. El año pasado, sin ir más lejos, alguna residencia de Barcelona se tiró meses sin calefacción.

La presidenta

Hauria d'anar acabant, diputat.

Raúl Moreno Montaña

Vaig acabant. Situación como en la residencia Bon Pastor, donde hay y ha habido problemas de alimentación graves, como algunos que salieron publicados en la

prensa. Esto no se puede permitir. Y, por lo tanto, el Gobierno tiene que establecer mecanismos de control no solo de la calidad de la alimentación –por supuesto–, sino de la cantidad y de cómo estamos alimentando a nuestras familias y a nuestras personas mayores. Porque hay algunos, como también describía algún testigo, que por la noche, afortunadamente, como está en un centro de día, va a cenar a casa del hijo y es ahí donde acaba cenando y donde acaba comiendo, porque pasa hambre durante el día. Es que esto no se puede permitir.

Y, por lo tanto, nosotros, desde nuestro grupo parlamentario, vamos a hacer todo lo posible no solo a través de la presentación de mociones en la comisión, sino también de contactos directos con el Gobierno para intentar, primero, que el Gobierno cumpla lo que este Parlamento le dice, que esto ya sería un paso bastante importante; es decir, si somos capaces de que el Gobierno haga caso de aquello que dice el Parlament y que cumpla, por ejemplo, la moción del año pasado, del 2017, tendremos otra realidad, pero como seguramente habrá que insistir en esas aportaciones nosotros nos comprometemos a poder hacerlo.

Y no me quiero olvidar –y con esto acabo, señora presidenta– de las condiciones laborales de los trabajadores y las trabajadoras de las residencias, que son de juzgado de guardia –que son de juzgado de guardia. No se puede tener un convenio de poco más de mil euros en bruto al mes para una persona que está trabajando por el cuidado de nuestros mayores.

Muchas gracias, señora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula la diputada Elisabeth Valencia.

Elisabeth Valencia Mimbrero

Sí; gracias, presidenta. Empiezo, como siempre, agradeciendo la comparecencia de María José Carcelén. Gracias por venir al Parlament y gracias por vuestro empuje y vuestra lucha para conseguir lo que os debe pertenecer, que es que se atiende con la mayor dignidad a vuestras familias.

Nosotros vamos a empezar por el tema del concurso. Ya he hablado con ustedes en varias ocasiones. Ustedes lo primero que han dicho es que se ha retrasado el concurso por el 155. Yo lo voy a poner en duda, si me lo permite, porque hay muchas licitaciones que se han retrasado y el Govern está diciendo que es por culpa del 155, y la verdad es que ellos también se han retrasado en muchas gestiones antes de la aplicación de la Constitución. Yo misma pregunté a un diputado del Partido Popular si podía hacer la gestión con el ministerio, y la verdad es que no he obtenido respuesta; si no, se la hubiera dado.

Quería también comentar un tema importantísimo que ustedes han indicado en su comparecencia, que es el tema de los servicios de enfermería, de las setenta horas. Nosotros creemos que se deben aclarar y se deben definir estas horas en los pliegos de condiciones. Le queríamos preguntar si..., bueno, nos han dicho que ya han hablado con el *departament*, si le han dado alguna fecha para solucionar este tema, que pensamos que se debe definir lo antes posible. Dicho esto, pues, ahora estamos en la fase del nuevo concurso, y esperamos que las valoraciones se hagan con la mayor definición posible.

Han comentado también lo de los centros de día. Nosotros hemos pedido que se actualice la cartera de servicios sociales, que no se actualiza desde 2010. Es urgente. También hay que definir el tema de los centros de día, porque no puede ser que personas que están trabajando dejen a sus familias en el centro de día y no se pueda garantizar la atención. Nosotros también creemos que el Govern debe activar los mecanismos para controlar que la atención que se está dando sea la adecuada.

Por otro lado, pues, hablaban de deficiencias en las residencias, la falta de personal. La residencia tiene la facultad de autoorganizarse, pero las faltas de personal

entendemos que la empresa las debe cubrir, y la Generalitat también debe preocuparse de controlar que efectivamente se cumplan.

Hablaban también de temas de coordinación de los servicios médicos, del acceso a la receta electrónica. Entendemos que aquí también están teniendo muchos problemas.

Por otro lado, quería comentarles que hemos aprobado una comisión para mejorar la calidad de vida de la *gent gran*, y esperamos contar con ustedes para que puedan asistir a esta comisión. Se ha creado con la intención de escuchar a todo el mundo, y, ¿cómo no?, pues, a los familiares de residencias.

Sé que me dejo algunas cosas, pero, bueno, ya las comentaremos en próximas ocasiones.

Gracias por comparecer, nuevamente.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Té la paraula la diputada Yolanda López.

Yolanda López Fernández

Hola, bon dia. Gràcies, presidenta. En primer lugar, pues, dar las gracias a la coordinadora de familiares de residencias para la tercera edad, y en especial a la señora Carcelén. Es muy importante que escuchemos de primera mano las situaciones que se están dando en estas residencias, y que realicemos, pues, las reclamaciones necesarias para que la Generalitat se comprometa realmente y cumpla todas las decisiones de este Parlament, porque se han hecho mociones, se han hecho preguntas, se han hecho reclamaciones, y la realidad es que la Generalitat lo incumple constantemente.

Respecto a la problemática sobre el pliego, ya en su momento nuestro grupo parlamentario, Catalunya en Comú Podem, presentó una pregunta escrita al respecto donde preguntábamos: ¿tiene a punto el Departamento de Trabajo, Asuntos Sociales y Familias los pliegos de condiciones para el concurso de las cinco residencias públicas? La respuesta del Govern al respecto, que nos dio el 21 de septiembre de este año, ha sido remitirnos a una web..., nuestro el enlace, porque la web no existe.

También realizamos otras preguntas como, por ejemplo, que garantizaran los pliegos que la posible adjudicación a empresas lucrativas no se convierta en un riesgo para la calidad asistencial ni se pueda volver a incurrir en déficits de atención a las personas usuarias y una precarización de los puestos de trabajo.

Además de un enlace de una página inexistente, el Govern argumentaba..., el Departamento de Trabajo, Asuntos Sociales y Familias había mejorado los pliegos de condiciones que rigen la adjudicación en procedimientos abiertos a concursos de los servicios de gestión integral de las cinco residencias públicas de Barcelona adjudicadas a la UTE, como ya he dicho, Ingesan y Asproseat. Mejoras que indicaban ser de aspecto económico y cualitativo, entre las que destacan la mejora respecto a los pliegos anteriores de la ratio de profesionales de atención directa, tanto a los turnos diurnos como nocturnos, y la incorporación de la obligatoriedad de disponer de un enfermera en el turno de noche, como ha dicho el compañero.

Sí, en cambio, podemos saber, a través de las plataformas de los familiares, la falta de claridad existente y los supuestos errores de los pliegos, que hasta ahora siguen jugando a favor de las empresas adjudicatarias, que los interpreta atendiendo a sus intereses particulares –no olvidemos que una empresa está para ganar dinero, y yo creo que aquí viene todo el problema–; unos errores que se contraponen a las instancias que aprobó el Parlament en julio del 2017 a través de una moción.

Me voy a remitir..., no voy a repetir lo que han dicho los compañeros. Lo que ha dicho la señora Carcelén..., creo que ha expuesto..., y es estremecedor, el testimonio que han dado. Yo realmente, de verdad, me pongo en la piel de los compañeros de los grupos que están sosteniendo al Govern y a mí me hubiera dado vergüenza escu-

char todo lo que he escuchado –vergüenza. Estamos hablando de ancianos, estamos hablando de un gobierno que no está cuidando a sus personas mayores, ¿eh?

Las ratios. Las ratios..., se viene denunciando que no son ratios reales. Pero, es más, aparte de que no están actualizadas, no son ratios reales, porque las empresas cuentan en esas ratios a enfermeros, fisioterapeutas..., es decir, aun son más bajas de lo que son... Y esta es la realidad, porque nosotros hemos recibido a muchos compañeros, a muchos trabajadores de residencias, y todos denuncian lo mismo: no es que no estén actualizadas, es que encima no son reales, porque se hacen trampas, es un juego de trileros, ¿eh?

Evidentemente, ya lo ha dicho usted, María José, no se está por la labor de hacer políticas públicas para nada, y se está por externalizar servicios que nunca debían haber dejado de ser públicos. Y por concurso, con ofertas temerarias; siguen siendo ofertas temerarias. Con ese dinero con que se concursa es imposible que se pueda atender, y es lo que está pasando. ¿Quién lo paga? Los ancianos. ¿Quién lo paga? Los trabajadores.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. Té la paraula el senyor diputat Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Moltes gràcies, presidenta. Pràcticament, simplement per recordar que la incompareixença del PP la transformarem en una proposta d'utilització de tot el temps per part del Subgrup de la CUP - Crida Constituent, i, per tant... Intentarem no allargar els deu minuts, però sí que volem manifestar que tenim el dret a exercir aquest temps.

En primer lloc, agrair la compareixença de la senyora Carcelén i, sobretot, agrair el que significa que hi hagi societat civil, moviments socials, que donen les respostes que no està donant l'Administració pública i que, de fet –i també ho hem de dir així–, en bona mesura no estem donant els partits polítics. I ho hem de reconèixer, en aquesta realitat.

Mirin, vostès no únicament han fet una activitat prou curosa des d'un punt de vista tècnic –únicament s'han de veure les alternatives que plantegen a les al·legacions a fi i efecte de poder complementar el plec tècnic i el plec administratiu, de gran rigor tècnic, per cert–, sinó que, a més, ho fan d'una manera..., acompanyant una exigència de caràcter, per nosaltres, polític, i per nosaltres la política no és una cosa negativa, sinó que és una cosa positiva –per desgràcia els partits polítics hem transformat la política en una altra cosa. Creiem que això és determinant: que no se'ns escapi mai que si avui estem parlant d'això en aquesta comissió és perquè hi ha una societat viva a fora i al marge dels partits polítics.

Primera qüestió amb relació al que ens plantejaven –nosaltres, encara que no sigui compartit per pràcticament ningú d'aquest Parlament, volem insistir-hi ací, també–: la principal alternativa passaria perquè tinguéssim una realitat d'únicament no titularitat dels serveis, sinó de gestió, provisió i control públics. Mentre mantinguem aquesta realitat en la qual hi ha empreses o entitats del tipus que siguin que gestionen de manera indirecta, mai podrem tenir una garantia al cent per cent de que el servei es doni amb la qualitat mínima necessària.

Dit això, significa que hem de mirar a un altre lloc perquè encara no ve la gestió pública? No; no ho farem tampoc nosaltres. Si hi ha una gestió indirecta i una gestió privada, hem de fer l'exercici possible perquè això es pugui solucionar com a mínim amb un compliment d'allò que s'estableix als plecs.

En la primera part de la seva intervenció vostè deia que els han reconegut que hi ha un error. Doncs mirin, algú aquí ens n'ha de donar una explicació. Perquè si es reconeix que hi ha un error i no es soluciona en la incorporació al plec, algú ens està enganyant, i, evidentment, no estic parlant de la compareixent. Si algú ha reco-

negut que hi ha un error i això no s'ha incorporat al plec, ens està enganyant. Perquè o s'incorpora o ens enganya. No es pot donar una resposta del tipus: «Hi ha un error.» O s'incorpora o ens estan enganyant. I, per tant, farem exigència perquè es doni resposta en aquest sentit.

Deia la senyora Carcelén també: «En ninguna residencia se cumplen las ratios de gerocultores.» A nosaltres ens agradaria que pogués, si té dades també, desenvolupar això perquè després els grups parlamentaris puguem fer control d'aquesta realitat. Ens dona la sensació que és prou coneguda, però després no en podem anar a buscar els responsables.

També manifesta com la Generalitat, la seva forma de gestió..., rectifico: el departament, amb relació al plec i amb relació a com s'ha d'executar aquest plec, té un model que és pervers quant a si s'utilitza o no s'utilitza i què es paga i què es cobra. Però nosaltres anem molt més enllà: no pensem que sigui pervers; és el model que vol el departament –si volgués un altre model, ho hagués estat per una decisió diferenciada–, i, per tant, deixa oberta una realitat per la qual això pot passar.

Ens parla vostè també, senyora Carcelén, de que en un moment determinat, per evitar la concentració en determinades empreses, es van dividir en dos lots, entenem, i amb relació a aquests dos fins i tot ens parla d'un CIF. I sobre aquest CIF nosaltres ja fem una aposta: aquest CIF únic és d'OHL, és de FCC o és de la Fundació Salut i Comunitat. Potser tenim una resposta clara sobre de qui és aquest CIF.

I també els diem que no perquè hi hagi un únic CIF hi podria haver un frau de llei en el concurs, quant a la compareixença, però hauríem de controlar després com es dona per veure si realment hi ha un frau de llei. Hi ha qui ha buscat un amigueta o una amigueta perquè l'acompanyi en la constitució d'una UTE, però després tot continua sent igual. I, per tant, podríem tenir fins i tot un frau de llei en la mateixa compareixença.

No volem tampoc quedar-nos en un tema d'anar a criticar com es gestiona sense proposar-hi alternatives. Potser en aquest arribem tard, però volem pensar que en els propers no arribarem tard. Ens parla vostè de que no es compleixen les ràtios d'u a deu, i el que hauríem de fer, d'una manera clara, és fixar alternatives perquè això no passi. I això no passaria si es fixés que la ràtio d'u a deu al contracte és una clàusula essencial i que de l'incompliment d'una clàusula essencial es pot derivar l'extinció del contracte i que de l'incompliment d'aquesta clàusula essencial..., no únicament l'extinció del contracte, sinó el pagament de penalitats. Penalitats que suposessin que cap empresa es plantegés incomplir si veu que allò que ha de pagar és força superior al benefici empresarial que té habitualment.

Per cert, quan parlem de números, ens oblidem d'una cosa: de sortida, en aquest cas, si no m'equivoco, les empreses ja tenen un marge de benefici empresarial del 6 per cent, és a dir que, complint allò que estableix el plec, ja tenim una garantia de que tenen un 6 per cent de benefici empresarial. Ho diem per si algú està pensant: «Pobretes empreses, han de guanyar diners d'algun lloc.» No, no, si ja ho tenen garantit pel contracte: de sortida, 6 per cent. Què passa? Que després volen incrementar el 6 per cent. I com l'incrementen? Doncs si cobren un servei que no donen efectivament, per un costat –algú els el paga–, i, per un altre costat, si algú evidentment no presta aquest servei, doncs, augmenta el seu benefici empresarial.

I l'altra manera: si no busca com substituir treballadors i treballadores pels quals cobra i, a la vegada, si també té una realitat..., si no els paga, perquè, per exemple, poden estar en un permís no retribuït o en una situació d'incapacitat temporal, doncs, més cap a la caixa. I això és, per desgràcia, la realitat que es dona en bona part –no volem dir «totes»– de les gestions indirectes dels nostres serveis públics.

Deia vostè també, senyora Carcelén, tres qüestions quant a uns centres concrets: plantejava el no funcionament de l'aire condicionat; plantejava també un element..., el 21 de juliol del 2018, amb relació al subministrament d'electricitat, i una tercera qüestió, que era l'alimentació al Bon Pastor. Sobre aquestes qüestions concretes, su-

posem que ja han demanat respostes al departament. Ens agradaria que ens diguéssiu si hi ha hagut resposta o si no hi ha hagut resposta, i, si hi ha hagut resposta, en quin sentit ha estat.

I l'última de les qüestions que volíem plantejar –també s'ha avançat per alguns dels diputats i diputades que ens han precedit en la nostra intervenció–: hi ha una altra pedra angular per entendre com es gestionen aquests serveis de manera indirecta, que és eliminar o reduir drets dels treballadors i de les treballadores, que evidentment afecta directament la qualitat del servei. Primer element: estarà molt bé que als plecs incorporem que s'ha de complir o que les condicions laborals queden regulades per un determinat conveni, però si als plecs no s'hi incorpora que hi haurà penalitats quan no es compleixi *de facto* aquesta realitat del conveni col·lectiu, doncs, fem poca cosa, perquè les empreses ja han après que l'efecte d'incomplir, doncs, és de mínims.

Segon element: si no fixem hores i professionals per igual, estem en la mateixa relació. No ens serveix fer un global de tants professionals i no ens serveix fer un global de tantes hores. Necessitem fer una realitat al menor de tants professionals, amb aquesta titulació, aquest perfil professional, aquesta experiència, tantes hores amb relació a aquests professionals i tanta distribució de les hores i dels professionals al llarg del dia. Si no, és una enganyifa general, i nosaltres no volem viure en l'enganyifa general.

I la darrera de les qüestions, que no s'hi presta prou atenció, però que fins i tot ja s'arriba al nivell superior, que és que quan no prohibim expressament o limitem la subcontractació d'activitats, comencem a entrar en una cadena inacabada: que qui es queda el concurs va a buscar a una altra empresa que curiosament té un conveni d'empresa per sota del conveni del sector i que és un conveni d'empresa a mínims, i on tenim no únicament professionals i treballadores en unes condicions lamentables, sinó que allà la gestió precària habitual és la norma. I aquesta és la realitat, també, si no anem a penalitzar o a limitar la subcontractació amb relació a les activitats que ja gestionen de manera indirecta. Per tant, ja seria un segon o un tercer o fins i tot de vegades un quart en la cadena de subcontractació.

I una darrera reflexió: és possible que de vegades el dia a dia des d'un punt de vista polític no ens porti a valorar la importància que tenen determinats assumptes, però volem tenir molt clar que en aquesta sala tothom, si pensa en els seus pares i les seves mares i en que això els podria estar passant..., els resulta insuportable. Per tant, no fem, si no tenim realment resposta des d'un punt de vista polític, l'anàlisi de: «No en tenim més, són els pressupostos», sinó que fem com a mínim una reflexió humana de que ens resultaria insuportable. I vull pensar també que si algú ho pensa per al seu pare i per a la seva mare, ho ha de pensar per a la resta de persones amb les quals convivim en aquest món cada vegada més limitat.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari Republicà. Té la paraula la diputada Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Sí; moltes gràcies, presidenta. I moltes gràcies a la senyora María José Carcelén, en representació de la Coordinadora de Familiars de Residències per a Gent Gran. Moltes gràcies per tota la informació, per l'exposició, i moltes gràcies també pel compromís i per la lluita –els ho dic sincerament–, per tota la tasca que han fet aquests dos últims anys i mig, aquests últims altres anys, perquè és evident que estem parlant d'una qüestió de drets, d'una qüestió de dignitat per a la gent gran. I aquí és evident que sempre ens hi trobaran, a nosaltres, al Govern i –jo crec que és generalitzat– a la resta de grups.

I, per tant, el que volem és precisament poder parlar, poder abordar, posar-nos a la feina com s'ha fet els últims mesos i els últims anys tant des del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies com des de la Direcció General de Protecció Social, des de la Direcció dels Serveis Territorials de Barcelona i des del Govern en general per precisament evitar que les situacions que vostè ha denunciat es puguin tornar a repetir. I, per tant, que puguem tenir uns serveis, en aquest cas per a la gent gran, però quan parlem de serveis socials o de serveis públics per al conjunt de la ciutadania..., que siguin els que la ciutadania es mereix i que siguin, per tant, molt millors.

Dit això, m'agradaria fer referència a dues o tres idees i fer alguna també apreciació a comentaris que s'han fet tant per part vostra com per alguns dels altres grups que són presents aquí en aquesta comissió. D'entrada, fer evident i posar en aquesta evidència que, com li deia, des del Govern, des del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, i en concret des de la Secretaria d'Afers Socials i Famílies, hi ha hagut aquesta relació continuada i fluida al llarg tant del 2016, quan van començar vostès a denunciar la situació, a liderar les mobilitzacions... I és així com ha de ser, no dic pas que hagi sigut una cosa extraordinària, al contrari. Simplement, constatar que aquí el Govern ha estat al vostre costat i seguirà estant-hi, si cal més i tot, i, per tant, que s'han mantingut totes aquestes relacions continuades i fluides i s'ha fet fins i tot un treball conjunt tècnic en l'elaboració dels plecs actuals, del procés de contractació que s'està resolent, i, per tant, s'ha fet evident aquesta voluntat de millora, com els deia en un inici, de l'atenció de la gent gran resident o de les persones usuàries dels centres de dia, i, per tant, de poder anar solucionant incidències i poder anar entomant totes les queixes i les denúncies que evidentment volem que es resolguin.

Una altra qüestió a posar en valor, d'alguna manera, a reivindicar i a constatar: en aquest cas, doncs, el paper de la inspecció, també. El paper de la inspecció, que, arran de denúncies pròpies vostres, de la coordinadora de familiars, però també a vegades en actuacions d'ofici, ha pogut actuar periòdicament i també diligentment per tal de poder veure tot allò que vostès denunciaven i que en molts casos..., és evident, en la majoria dels casos tenien raó, i totes les sancions posteriors. I, per tant, totes les accions que s'han arribat a fer, fins al punt que, de forma inèdita, perquè això no havia passat mai en la història recent de la nostra Generalitat i, per tant, de forma també no només inèdita sinó exemplar, es va adoptar una resolució sancionadora que va fer que es retirés la gestió a l'empresa, en aquest cas, a les empreses proveïdores, a la UTE fins llavors proveïdora d'aquestes cinc residències.

I, per tant, hi ha també..., gràcies a la moció treballada aquí al Parlament i a la participació de molts grups, però també a la implicació de Govern i a la vostra demanda..., poder fer aquest nou concurs que, per tant, superés, després d'aquesta revocació necessària, perquè evidentment aquestes empreses no estaven complint amb allò que els exigim també des del Govern i des dels grups parlamentaris que donem suport al Govern... Per tant, que se'ls pogués revocar i que es pogués fer una nova contractació que sí que atengués les necessitats, com ara estem en tramitació.

I que en aquest procés, doncs, hi haguéssiu pogut participar les famílies, els familiars, totes les persones, fent les propostes i els suggeriments que s'han tingut en compte en bona part. Algunes altres qüestions potser no s'han pogut recollir, però sí que creiem que ha sigut una bona manera d'abordar la situació, d'abordar la realitat, per tal que vostès també poguessin, doncs, d'alguna manera participar-hi i, a través del plec, a través de les clàusules, a través de tota la lletra de la nova contractació, poder atendre millor les necessitats que amb aquest nou contracte es volen resoldre.

Fetes aquestes consideracions més generals, també voldria referir-me a alguns temes concrets. En primer lloc, tota la tramitació sí que ha estat afectada pel 155. I jo ja entenc que aquells grups que són responsables de que en aquest país haguéssim tingut l'aplicació de l'article 155 de la Constitució no vulguin assumir la seva

part de responsabilitat del que això ha ocasionat. En aquesta tramitació tenim un exemple molt clar –molt i molt clar– de com el 155 ha afectat directament les persones. I, en aquest cas, l'exemple clar és en la tramitació de tota la contractació de les noves gestores de les residències de la gent gran, d'aquestes cinc residències, que avui n'estem parlant.

I això són afectacions a les persones. Unes afectacions que es calculen al voltant d'uns 1.800 milions en els set mesos que ha estat paralitzada la Generalitat, i que en molts casos, més enllà de la quantitat econòmica, han afectat moltes tramitacions. I ens sap molt greu, perquè és evident que això va començar el 2017 i que des de l'octubre fins al juny, entre el 2017 i el 2018, hi hagut una paralització, hi han hagut unes tramitacions que han estat molt burocratitzades, molt paralitzades, perquè s'havia d'anar i tornar de Madrid en diverses ocasions per tal de, simplement, donar unes signatures. I hi han hagut moltes qüestions que han estat aturades.

I, per tant, en aquest cas, malauradament, perquè ens hauria agradat que hagués sigut diferent en general i en aquest cas concret encara més..., però sí que és veritat que hi ha hagut aquesta afectació, sumant-hi la nova Llei de contractes del sector públic, que ha enganxat a la meitat de la tramitació i, per tant, encara ha fet, d'alguna manera, que s'allargués més tota la tramitació. En tot cas, sí que ens consta, doncs, que ja està a punt de poder-se resoldre, de poder-se'n tenir els resultats, perquè a principis de l'any 2019, com bé s'ha comentat, doncs, ja puguem tenir les noves gestores i, per tant, es puguin complir uns plecs que creiem que hauran de servir per millorar i també per donar resposta a moltes de les qüestions que vostès denunciaven i que és evident que s'han de solucionar.

En el cas més concret que ens comentaven, sobre els infermers o les infermeres de nit, sí que m'agradaria aclarir-ho i concretar..., posar-nos completament a la vostra disposició des del Grup Parlamentari Republicà –a més a més, és el grup parlamentari que dona suport al Govern i estem en ple contacte amb el secretari d'Afers Socials i amb el departament en general de Treball, Afers Socials i Famílies. Perquè el que ens consta és que també, en les últimes reunions que hem mantingut –crec que fa un parell de setmanes, no?, vam tenir l'última reunió, si no m'equivoco–..., és evident que hi ha certament un error material en el quadre que acompanya els plecs.

Que no és un error en els plecs, perquè sí que estan ben explicats; és un error en la taula. És un error material que el mateix secretari –per tant, el responsable del Govern en aquest àmbit– va assumir el compromís d'aclarir amb tots els que han concursat, i el torn de nit serà efectiu, serà així. Els en dono aquí el nostre compromís, tenen el compromís del Govern, i hi ha també el compromís aquí explícit de la resta de grups parlamentaris, i, per tant, no quedarà, per ningú de nosaltres, al contrari. Precisament això serà un dels temes que ha de ser efectiu: que no s'anirà..., en funció de repartir els torns de matí i tarda i compensar, sinó que efectivament aquest ha de ser un compromís. I els ho reitero aquí com els ho vam reiterar en la reunió amb els responsables del Govern. I, per tant, en la valoració tècnica dels projectes, l'exigència d'aquestes hores es tindrà en compte i es farà evident..., que quedi perquè així sigui, perquè quedi palès i perquè es tingui en compte a l'hora de fer l'adjudicació final d'aquests contractes.

Pel que fa a alguna qüestió més general sobre el procediment de la llei, és evident que hi ha moltes qüestions que no ens agraden: com s'ha tramitat, que hi pugui haver empreses que puguin guanyar-se la vida a l'hora d'oferir aquests serveis... Això no ens agrada, no és el model que defensem. Malauradament, tenim les lleis que tenim; però, també, posar d'alguna manera sobre la taula tot l'esforç que està fent el Govern i molta part del tercer sector del nostre país, així com altres grups parlamentaris, precisament per treballar en el marc de noves normatives, com, per exemple, la llei de contractes de servei a les persones, que està en tramitació i que ens ha de servir per posar al centre precisament la qualitat en el servei, l'accessibilitat, ens ha de fer primar els criteris de qualitat i d'excel·lència per sobre d'aquelles puntuacions

econòmiques. Que, malauradament, és el que fins ara, al llarg dels anys, hem vist com primavera tota la puntuació econòmica més que no pas tot el que té a veure amb el desplegament del servei, amb la qualitat i amb l'excel·lència.

Per tant, jo crec que això són passos també que..., potser en aquest cas concret no hi hem arribat a temps, però ens han de servir per seguir treballant i millorant en els temes del desplegament del servei públic i del servei d'atenció, sobretot en tot allò que té a veure amb les persones directament.

Existeix, aquesta taula de mediació –vostè també n'ha parlat–, que no és per conciliar, perquè és obvi, els donem tota la raó del món: no és per conciliar. Quan hi ha incompliments, què es pot conciliar? Aquesta taula és precisament feta per poder tenir la participació de tots els actors, de tots els protagonistes, també dels mateixos familiars, i, a més a més, està aprovada pel mateix consell de participació de les mateixes residències. I, per tant, és un grup de treball per poder tractar el pla d'acció, per abordar les necessitats més immediates i per corregir, perquè les empreses corregeixin tots els defectes i tots els incompliments que ha constatat la inspecció.

I quan parlo de la inspecció ens surten al voltant de...

La presidenta

Hauria d'anar acabant, eh?, diputada...

Marta Vilalta i Torres

Acabo. I quan parlem de la inspecció ens surten, en base als informes a què més o menys hem pogut tenir accés, al voltant d'una quarantena d'inspeccions tant per temes de denúncies efectuades com actuacions d'ofici, que han estat reiterades i que, per tant, han anat a donar resposta..., en molts casos han acabat en temes de sanció i en altres casos, doncs, s'estan fent seguiments a través d'expedients oberts.

Ja sé que potser no en tenim prou, ja sé que potser volem molt més. I per això simplement aquí el que podem, d'alguna manera, és constatar, comprometre'ns a que tot això ho seguirem diligentment. Perquè jo crec que compartim, evidentment, el fons i, per tant, el que hem de fer és treballar conjuntament des de tots els espais en els àmbits de govern, en els àmbits parlamentaris, en els àmbits de les mateixes..., si calen canvis de normatives o a l'hora de fer reals els compromisos que aquí assumim o que en el marc de les reunions de treball assumim. I, per tant, aquí ens hi trobaran, ens hi seguirem trobant.

I, si m'ho permet la presidenta, no tinc temps de poder parlar de temes d'aire condicionat o d'alimentació, però són temes que també s'han abordat i s'han pogut resoldre, en alguns casos, de forma temporal, i en altres qüestions, doncs, s'hi està treballant, com en aquestes sancions o en aquests expedients. Però sí que, d'alguna manera..., acabar amb el que és la filosofia de treball del Govern en aquest àmbit de la gent gran, però que és en general l'àmbit de les persones, que és poder posar les persones al centre de la gestió pública del nostre país, les persones al centre de les polítiques, i no viceversa. És evident que quan pensem en gent gran el que volem és que tinguin, com els deia al principi, garantits tots els drets, garantida la seva dignitat..., la seva vida d'una forma digna, i, per tant, reiterar el nostre compromís.

I reiterar també que quan parlem de poder fer una república catalana al nostre país és precisament per tenir totes les eines, tots els recursos i tota la capacitat de gestió i de decisió per poder garantir això. Si volem una república catalana és precisament per també beneficiar la gent gran i poder tenir les residències per a gent gran que aquest país necessita i volem, sobretot que la gent necessita i vol.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula la diputada Saloua Laouaji.

Saloua Laouaji Faridi

Hola, bon dia. M'afegeixo, com a grup, als agraïments per la seva compareixença, i específicament també la felicito per l'explicació exhaustiva, diguem-ne, que ens ha donat, la seva entrega al tema i la seva preocupació. L'única cosa és que aquesta preocupació jo penso que també la té la mateixa Generalitat, que, després de tot el que ens ha exposat..., no sou inatesos. La Generalitat us va atendre, es va reunir amb vosaltres, va establir un mecanisme de mediació.

No penso tampoc que la Generalitat està pensant en estalviar diners a costa de la gestió del tema de la gent gran. L'única cosa és que sabem perfectament que estem davant d'una situació molt complexa. Una situació que primer afecta, com ha esmentat la meua companya..., que està molt lligada al tema del 155, però també, perquè no se'ns faci la crítica que sempre fem referència al 155, jo penso que, amb tot el mecanisme que ha establert la Generalitat per atendre el tema..., no vull dir que s'hagi solucionat ni que s'hi hagin donat solucions, diguem-ne, efectives, perquè el tema continua latent, continua en el mecanisme de la preocupació.

Aquest tema, com sabem tots, està molt lligat, com s'ha dit també, al tema de la dignitat. Estem parlant d'un tema humanitari. Estem parlant d'un tema de vulnerabilitat, perquè, a més a més, quan parlem de gent gran en primera línia sempre pensem en la vulnerabilitat, i sempre pensem en les nostres famílies, diguem-ne. Com a persona, imagina't que un dels teus familiars està en un centre; que una persona no està atesa del tot, al cent per cent; que a nivell d'aquest centre hi ha problemes de suplència o de substitució; que alguna persona, encara que podem considerar que les equivocacions són humanes, es podrà equivocar a l'hora de donar-li la mediació adequada. Tot això, diguem-ne, des de la vessant humanitària ens preocupa a tots.

L'única cosa que jo veig aquí..., hi ha una cosa clara: des del mecanisme del funcionament de diferents empreses, hi ha una manca de dimensió, diguem-ne, en l'experiència d'aquest tipus de servei, l'experiència des d'una atenció específica des d'aquesta perspectiva humanitària, des d'una dimensió sanitària, des d'una dimensió social i moltes vegades també cultural. Perquè les persones venen de diferents entorns, i quan estan en un espai també es troben davant d'una altra dinàmica, d'una altra manera de fer que els complica una mica la vida, i necessiten un nou acompanyament d'una manera especial per atendre la seva situació específica i d'una manera individualitzada.

Davant de tot això, jo penso que estaria bé, diguem-ne, ser autocrítics. I a mi m'agradaria que hi hagués la possibilitat de que les empreses en qüestió també poguessin comparèixer. Perquè jo no poso en cap moment en qüestió cap de les coses que ens està dient, però està bé contrastar la responsabilitat, diguem-ne. Perquè en primera línia sí que la Generalitat és la primera responsable del tema, però com aquestes situacions estan molt lligades a una subcontractació, la part subcontractada..., estaria bé que escoltéssim la seva veu i que ens expliquessin què és el que està passant en aquestes situacions puntuals en què no han sigut atesos i que han provocat aquest malestar i les preocupacions tant de les famílies com de les persones que estan dintre d'aquest mecanisme.

No s'ha de dubtar en cap moment que, des de la perspectiva del Parlament i de diferents grups que estan aquí en primera línia –el nostre–, el tema de la gent gran és un tema de la nostra preocupació. I específicament aquesta setmana es va aprovar en el Ple la creació de la comissió lligada al tema. I continuem, diguem-ne, constants, perquè no és còmode per a nosaltres escoltar totes les coses i les situacions tan complicades que ens ha explicat. És una situació, la veritat, incòmoda, i per això penso que no hi ha un sentit d'irresponsabilitat ni un tema de diners en el mecanisme de la Generalitat. Jo penso, diguem-ne, que el mecanisme d'inspecció en primera línia s'ha fet; l'única cosa és que s'ha de continuar treballant per resoldre les coses.

Una de les coses que m'agradaria preguntar-li, que no m'ha quedat clara, és el fet de que la persona perd el seu dret a ser atesa des del CAP a partir del moment que entra a la residència. M'agradaria que ens pogués explicar una mica més això, aquest context.

I res més. Acabo agraint, diguem-ne, tot el treball que està fent lligat a aquest tema. Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara, després de les intervencions de tots els grups, és el torn de la senyora Carcelén, que té quinze minuts per respondre a totes les preguntes i dubtes que li han formulat tots els grups parlamentaris. Senyora Carcelén, quan vulgui.

María José Carcelén Romero

Moltes gràcies. A ver, como casi todos los grupos se han referido al tema de la enfermera de noche... Si ven ustedes el texto de la comparecencia, en la página 2 comprobarán que hay dos cuadros: el que yo decía, en el que están en blanco las horas de la enfermera de noche, y si van al cuadro B comprobarán que aquí sí se recogen. Por lo tanto, no estamos hablando de que estemos pidiendo una modificación, estamos pidiendo una aclaración. No se trata de modificar los pliegos, porque, obviamente, legalmente en esta fase no procede, pero sí de una aclaración.

¿Por qué? Porque si bien es cierto que esta suma es incorrecta (*l'oradora mostra un full a la cambra*), es tan importante como que no estamos modificando nada, porque en el cuadro B se contempla. Por tanto, hay que tener en cuenta que estamos hablando no de modificación, de aclaración. Y, por tanto, nosotros consideramos que esa aclaración se tiene que hacer donde decía antes, en un documento con fuerza legal. Todo lo demás..., a nosotros, que lo tengan en cuenta en la valoración no nos sirve de nada, porque cuando tengamos que discutir en enero con la empresa no estará. Aquí solo vale documento con fuera legal que vincule a las dos partes. Esto es la ley del concurso, pero si la ley del concurso tiene un error material, porque obviamente aquí al lado se contemplan esas horas, lo que se tiene que hacer es modificarlo e incluirlo. A mí se me ocurre que en dos documentos con fuerza legal, bien en la resolución de adjudicación, bien en el contrato que se suscribe con las empresas.

Y para nosotros está claro que no hay ninguna otra vía posible que nos permita garantizar ese aspecto. Por tanto, eso es lo que pedimos. Y, además –añado–, es que en la reunión que mantuvimos con la *conselleria* en ningún momento se nos aseguró que se iba a hacer, sino que se iba a estudiar, y de lo uno a lo otro hay una diferencia. Y a estas alturas de la «guerra» –perdón, entre comillas– me permitirá dudar de muchas de las afirmaciones que se realizan. Por tanto, evidentemente seguimos manteniendo que se tiene que hacer ahí.

Respecto al centro de día, se nos decía que hay que gestionar bien el dinero público. Ciertamente, pero es que ese dinero público se ha, de alguna manera..., o sea, no «de alguna manera», es que está presupuestado para los centros de día. Y no nos sirve «Vamos a pagar por lo que...», es inviable. La empresa no tiene una bolita mágica para saber quién va a ir. Si yo hoy no pongo la gente que me marca el pliego por la que en definitiva se ha licitado, ya no me sirve de nada. ¿Por qué? Porque los que van hoy ya no van a tener los gerocultores que necesitan. ¿Me explico ahora?

Es decir, no hay solución. La solución no puede ser *a posteriori*, porque cuando la empresa no pone todos los gerocultores que le marca el pliego, en base a que no sabemos si van a ir, ya no nos sirve. Y tampoco nos sirve que se lo descuenten al anciano, ¿eh?, porque estamos en lo mismo. O sea, no se trata de..., sí, se trata de ahorrar, pero en lo que se puede, no con cargo ni a costa de que los ancianos estén debidamente atendidos. Y no hay manera de prever con antelación cuántos abuelos van a ir.

Una de dos: o lo hacemos diciendo: «Oiga, yo he presupuestado, he destinado este dinero a esto; voy a invertirlo y voy a exigir que se dé ese servicio»... Es que eso es como los colegios: ¿a alguien se le ocurre que vamos a poner menos maestros por si los niños no van? Hombre, por favor. ¿Por qué no sirve para los niños y sirve para los abuelos? ¿O vamos a poner menos médicos de asistencia primaria por si acaso los que pidieron hora no vienen? No, no. Es que hay un dinero presupuestado para destinarlo a un fin, y ese dinero que se ha presupuestado no se ha destinado a ese fin y no sabemos dónde está. No lo cuestiono, ¿eh?, pero para el fin para el que se presupuestó no está.

Por tanto, no podemos presumir de presupuestos sociales si al final resulta que lo que se ha presupuestado no va adonde tiene que ir. Y, por tanto, insisto, tiene que hacerse con arreglo a que todas las plazas están ocupadas, y al igual que el abuelo paga, que la Generalitat pague. Y, por tanto, que se exija el cumplimiento.

Bien, decíamos también antes..., si mal no recuerdo, el tema del centro de día ya está claro. Alguien nos ha dicho que... Bueno, coincido con la CUP en el tema de la definición: para nosotros es clarísimo que eso tiene que estar perfectamente definido. Y, desde luego, el tema de la subcontratación es básico. ¿Por qué? Porque la empresa que viene viene a ganar. Si a eso añadimos que hay una segunda empresa, que es una subcontratada, que también viene a ganar..., y obviamente vamos recortando de todo. ¿Por qué? Porque este primero no le va a pagar a la subcontratada perdiendo dinero, y obviamente la subcontratada tampoco va a perder. Por tanto, tenemos la respuesta de por qué las comidas en algunas residencias no funcionan.

Quería decirle –si mal no recuerdo– a Esquerra: lo que hizo la Generalitat no fue revocar, lo que hizo la Generalitat fue no prorrogar ese concurso que ya existía. ¿Qué hizo? Lo que se hizo fue en base a las presiones, porque no olvidemos que nosotros empezamos a salir a la calle, empezamos a denunciar en enero del 2017. A nosotros se nos recibió en mayo del 2017, cuando ya habíamos cortado el tráfico y habíamos hecho todo lo que teníamos que hacer. Por tanto, lamento decirle que la respuesta fue tarde. Y lamento decirle que si, fruto de nuestras reuniones y de nuestras aportaciones, una de las cosas que eran importantes, como era el tema de la enfermera de noche, no se ha recogido..., pues, también lamento decirle que me da la impresión de que mucho cuidado no se ha puesto en estos concursos, teniendo en cuenta de dónde veníamos y teniendo en cuenta el problema que tenemos.

Otra cosa que a nosotros nos sorprende en este concurso es que no se ha, de alguna manera, penalizado a las empresas que han tenido muchas sanciones, estas cinco empresas. Esta empresa que ha gestionado todas estas residencias teóricamente..., nosotros no lo hemos visto, pero teóricamente ha tenido muchas sanciones, no se la ha penalizado. Por tanto, sale barato haber estado dos años maltratando a los abuelos. ¿Por qué? Porque pueden concurrir en igualdad de condiciones que otra empresa que está haciendo un trabajo excelente en otra residencia. Eso no se ha hecho. Por tanto, es evidente que ahí están.

Y, bueno, lo de la valoración, que si no está escrito, eso no existe, eso ya es evidente, porque también lo acabo de decir.

Y hay también una cosa que finalmente quiero decir. Alguien me preguntaba sobre el tema de Mutual. Nosotros no tenemos la respuesta, pero es evidente que los ancianos, cuando entran en una residencia, al menos en las públicas, pierden su derecho a ir al CAP, de tal manera que si tú quieres ir al CAP, no nos van a atender –no nos van a atender–, o sea, es que nos ha pasado a más de uno. Es evidente que esa es una decisión que es ajena a los deseos de las familias. Las familias quieren volver al CAP, porque, primero, es la garantía de atención; segundo, es un médico que tiene las horas que necesite, y todos los médicos que vengán a la residencia, sean o no de la seguridad social, si tienen veinte horas para ciento doce ancianos ingresados, como es en Mossèn Vidal i Aunós, lamento decir que eso en muchas ocasiones puede ser insuficiente.

Por tanto, nosotros lo que queremos es, obviamente, volver al CAP. No queremos un intermediario, que en definitiva es una empresa privada que está obteniendo un beneficio y está gestionando mal. A nosotros en una reunión con Mutual nos dijeron que es que les cuesta mucho hacerlo semanalmente. Y digo: «Pues, oye, perdona, estáis cobrando por un servicio, bien que sabíais cuando asumisteis esta gestión que teníais que dar un servicio.» Y no lo están dando, y ahí seguimos. Por tanto, mientras ese escalón intermedio no desaparezca, el problema no se resuelve.

Y no sé si me quedaba algo más por contestarle a alguien, pero sí que quiero añadir, para finalizar, una cosa: la sensación de impunidad mata. Y me explicaré. Cuando una empresa tiene claro que puede hacer lo que quiera, que puede incumplir, que puede –entre comillas– «maltratar» si se quiere, algunos trabajadores también tienen claro que sale gratis: que puedes maltratar, que puedes hacer lo que no debes y no pasa nada. La sensación de impunidad es mala en todo, y en este caso, más.

No les voy a dar más datos, porque no puedo, pero sepan que en Mossèn Vidal i Aunós hay una denuncia en la fiscalía por maltrato; que sepan que en Bon Pastor hay una denuncia a la fiscalía por abusos, que no sé si los han calificado como abusos deshonestos o..., pero, vamos, en todo caso, tocamientos a las abuelas. ¿Saben qué pasa? Que cuando la sociedad, que cuando los trabajadores, que cuando todo el mundo piensa que sale gratis y que no pasa nada por maltratar a los abuelos, eso tiene un precio. Y el precio no es solamente el que he dicho antes, sino este precio, también. Y estamos convencidos de que hay muchos más casos, porque en el caso de Mossèn Vidal i Aunós se cogió a esa persona intentando coger a otra. Con lo cual, que sepan que no dar solución a esto significa avalar que nuestros ancianos están mal atendidos y, en muchos casos, maltratados.

Y, por tanto, creo que como sociedad no nos lo podemos permitir. Creo que se merecen un final digno, que toda la sociedad lo tiene que dar, y que estos partidos políticos que están hoy aquí en el Parlamento tienen que dar respuesta. Tienen la obligación de dar respuesta.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Carcelén. I ara ja donem per finalitzada aquesta compareixença.

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del migdia i tres minuts i es reprèn a tres quarts de dotze i onze minuts.

La presidenta

Bon dia a tothom. Reprenem la sessió de la comissió.

Compareixença d'una representació del Consell de la Gent Gran de Barcelona per a informar sobre la situació de les residències per a la gent gran de Barcelona

357-00029/12

Ara és el torn de la compareixença de la representació del Consell de la Gent Gran de Barcelona. Donem la benvinguda al senyor Juan Martínez, com a vicepresident del Consell Assessor de la Gent Gran, i als membres que l'acompanyen, el senyor Juan Alamillo i la senyora Carme Andreu, i també a altres membres del Consell de la Gent Gran de Barcelona que estan presents aquí, a la sala.

Ara és el torn del vicepresident del Consell Assessor de la Gent Gran, que disposarà de trenta minuts per fer la seva compareixença, i posteriorment els grups parlamentaris disposaran de deu minuts per formular-li preguntes o dubtes. I vostè després tindrà uns quinze minuts per respondre a les preguntes i propostes que li

hagin traslladat els grups parlamentaris. Senyor Juan Martínez, quan vostè vulgui pot començar.

Juan Martínez León (vicepresident del Consell Assessor de la Gent Gran)

Gràcies, senyora presidenta. Senyories, companys, des del Consell Assessor de la Gent Gran, òrgan consultiu i de participació de l'Ajuntament de Barcelona per a les qüestions referents a les persones grans, volem expressar davant d'aquesta comissió la nostra preocupació per la situació de vulnerabilitat que pateixen moltes persones grans com a conseqüència d'unes polítiques socials que massa sovint no estan a l'alçada del que demana la societat i, el que és pitjor, no sempre compleixen allò que preveu la llei.

Una d'aquestes preocupacions és la situació en la que es troben les residències per a la gent gran de la nostra ciutat. Una preocupant situació que va portar a aprovar en el plenari del consell el passat 13 de juny del 2017 una declaració institucional sobre aquesta qüestió i que va motivar la sol·licitud d'aquesta compareixença. Ha passat més d'un any des de la seva aprovació i, malauradament, el contingut del posicionament que avui els lliurem continua sent de rigorosa actualitat.

Per aquest motiu, i atenent a allò que recull l'Estat d'autonomia de Catalunya del 2006, en el que s'assenyalava que els poders públics han de garantir la protecció de les persones grans perquè puguin portar una vida digna i independent i participar en la vida social i cultural, volem exposar davant de la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies les següents consideracions i propostes recollides en la mateixa declaració i en l'informe sobre la situació de l'atenció residencial a persones grans presentat per l'Ajuntament de Barcelona el passat mes de juliol.

Primer. Necessitat de reduir el dèficit de places residencials públiques que pateix la ciutat de Barcelona com a mínim fins a equiparar-lo amb la ràtio de Catalunya, que és quasi tres vegades més.

Impulsar urgentment un pla de xoc per reduir les llistes d'espera de places residencials i resoldre les greus situacions d'urgència que afecten Barcelona ciutat.

Disposar d'un sistema d'informació periòdic, transparent i àgil sobre les places disponibles i el nombre de sol·licituds en llista d'espera.

Auditar la qualitat i eficiència del servei que es presta a les residències de titularitat pública de Barcelona ciutat.

Actualitzar la cartera de serveis socials, congelada des de l'any 2010, en especial les ràtios pel que fa a cobertura de personal i les seves condicions professionals i laborals.

Garantir que en els equipaments residencials es compleixin les obligacions contractuals i que els recursos destinats siguin suficients, tant econòmicament com socialment i professionalment, per donar compliment a les seves funcions.

Facilitar atenció personalitzada als residents i a les seves famílies en un punt d'atenció presencial i garantir mecanismes d'anonimat per assegurar que les persones ateses no reben cap mena de repercussió negativa per la seva queixa o la dels seus familiars.

Que es compleixi la proximitat geogràfica respecte al domicili familiar en l'assignació de places residencials a les persones grans i que es garanteixi així el dret a romandre al territori de pertinença de les persones grans que hagin d'ingressar en un equipament residencial.

Que es desenvolupi i s'apliqui el model ACP –atenció centralitzada a les persones– en totes les residències públiques i concertades.

Que els consells de participació dels centres garanteixin la participació de les persones residents i dels seus familiars i comptin amb presència de personal referent de l'Administració i també presència d'entitats socials del barri.

També cal afavorir la participació dels residents en espais de participació fora de la residència, com ara els consells de la gent gran del districte i altres espais de participació tant a nivell de barri i districte com a nivell de ciutat.

Que hi hagi un document signat que garanteixi als centres residencials informes i que facin entrega a les persones residents i als seus familiars del document de drets i deures dels residents del centre.

Així mateix, que tots els centres garanteixin un sistema fiable de recollida de queixes i reclamacions i un registre de respostes.

La qualitat d'atenció a les persones residents és indestruïble d'unes condicions laborals amb salaris dignes que evitin la precarietat laboral i garanteixin la formació permanent i el reciclatge en el seu horari laboral i la cobertura de forma efectiva dels seus llocs de treball per altres professionals amb la qualificació requerida durant les seves absències per baixa mèdica, permisos o vacances..., i evitar l'excessiu nivell de rotació de persones amb mesures de promoció de la permanència des de les seves professions.

L'assistència sanitària de les persones s'ha de prestar al sistema sanitari públic. Barcelona ciutat té més de 24.000 persones, majoritàriament dones, amb un grau de dependència reconegut, que no estan en centres residencials, però hi tenen dret. Per aquest motiu, és imprescindible que el desplegament de la Llei de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones amb dependència superi les retallades vinculades a la crisi que han originat que actualment s'hagi igualat el nombre de beneficiaris de l'any 2012, però que encara estiguem per sota pel que fa al total de prestacions.

Finalment, i en relació amb el manifest aprovat recentment del Consell Assessor de la Gent Gran de Barcelona sobre les necessitats d'actualitzar l'indicador de renda de suficiència garantida per la importància que té en l'accés i l'aplicació de les polítiques socials, considerem que és urgent i necessària la recuperació gradual del valor perdut des de la seva creació el 2006 i el compliment de l'apartat 3 de la disposició addicional trenta-dosena dels pressupostos generals de la Generalitat de Catalunya per al 2017, que preveu un increment de l'IRSC igual al que tingui l'IPREM –els pressupostos de l'Estat espanyol van incrementar-lo en un 1 per cent.

Senyories, el que més ens preocupava per a la nostra intervenció..., perquè portava més d'un any de retard en poder treballar i poder aportar les discussions en aquesta comissió, entre d'altres, perquè aquest any pràcticament han estat en la mateixa situació totes les residències, tot el sistema, i estaven vulnerant inclús la mateixa llei, les administracions, per no atendre degudament la seva gent i les seves residències.

Moltes gràcies, senyories.

El vicepresident

Moltes gràcies a vostè. Ara el grup proposant té la paraula. Qui va ser? (*Veus de fons.*) El Grup Socialista? Doncs vostè té la paraula.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, president. Agrair al Consell Assessor de la Gent Gran aquesta compareixença avui, que és ben cert que fa un any la vam demanar. La vida parlamentària, en aquest cas, que hem tingut durant aquest any ha fet que aquesta comissió i gairebé tot hagi començat a funcionar, i, per tant, han estat vostès dels primers, en aquesta nova legislatura, de venir a explicar quins són aquells problemes que a vostès els arriben amb relació, doncs, a les diferents entitats de gent gran que existeixen a la ciutat de Barcelona, també l'entitat que hem vist anteriorment –que en forma part, del consell assessor–, i una mica posar-nos al dia sobre les necessitats de la gent gran.

Vostè ha parlat de la manca de places residencials a la ciutat de Barcelona. És veritat que, en aquests moments, per donar resposta a les necessitats que hi han, doncs, no hi han places suficients. Moltes d'aquestes no són ni públiques ni concertades. Moltes vegades l'única alternativa pot ser una plaça privada, i això moltes vegades està fora dels pressupostos familiars de les persones que les poden ocupar.

I, per tant, ens afegim a aquesta crítica de manca de places residencials a la ciutat de Barcelona, no?

Algunes de les coses que vostè ha dit aquest Parlament de Catalunya les va aprovar ja la legislatura passada. El pla de xoc per reduir les llistes d'espera per accedir a una residència: en el cas de l'àrea metropolitana, en el cas de Barcelona, podem estar parlant d'entre dos anys i mig i quatre anys per accedir a una residència. Això fa que moltes persones ja la demanin fins i tot preveient aquesta llista d'espera de quatre anys, perquè quan estiguin en una situació en la qual la seva salut no els permeti tenir una vida absolutament autònoma puguin accedir a aquestes residències.

Nosaltres vam demanar aquest pla de xoc no només per a les residències, sinó per reduir la llista d'espera d'accés a una prestació de dependència, que en aquests moments Catalunya és la comunitat líder en llista d'espera estatal de persones que, tot i tenir reconeguda una prestació per dependència, no la cobren. La situació és greu sobretot a Catalunya, atès que, per exemple, si no s'aproven els pressupostos generals de l'Estat, es podria preveure que l'any que ve, l'any 2019, trenta mil persones podrien morir abans de rebre aquesta prestació, com ha anat passant aquests anys enrere, i, per tant, aquest és un tema important.

Ha fet vostè esment de l'actualització de la cartera de serveis socials. N'hem parlat a la compareixença anterior, però em sumo un altre cop –i no me'n cansaré– a criticar la manca d'iniciativa política per part del Govern de la Generalitat d'actualitzar aquesta cartera de serveis socials, que, com deia bé vostè, està paralyzada des de l'any 2009. I aquest Parlament, doncs, ha reclamat al Govern en reiterades ocasions la seva actualització, perquè això faria també que molts dels serveis que rep la gent gran s'ajustessin a les seves necessitats, des del punt de vista dels professionals que els han d'atendre, i fins i tot a la creació de nous serveis que en aquests moments jo crec que serien molt interessants pel que fa als problemes que tenim de soledat de la gent gran, als problemes que tenim de gentrificació d'alguns barris, als problemes que tenim del pagament dels consums d'aigua, llum i gas –que per a moltes persones grans és un problema–, a la violència intrafamiliar –que també es produeix, tenim alguns plans de seguretat per a la gent gran que caduquen aquest any i no en tenim de nous. És a dir, tenim, diguem-ne, unes polítiques dedicades a la gent gran que o estan caducades o en aquest moment no ens acaben de funcionar o estan congelades, com és el cas de la cartera de serveis socials.

Sobre garantir el compliment dels contractes, és evident. I que les persones grans siguin ateses pel sistema públic sanitari també és fonamental, n'hem parlat i no em referiré un altre cop a l'exemple que teníem de les residències anteriors, de la necessitat de que les persones grans siguin ateses pel sistema públic de salut i de que els metges de les residències siguin metges contractats per l'ICS i que, per tant, tinguin accés a tota la informació per intentar alleugerir-ho. Això no és una qüestió només de diners. És veritat que val diners, perquè els metges, diguem-ne, si són de l'ICS haurien de cobrar més del que cobren ara alguns metges de residència, però, diguem-ne, les conseqüències i la qualitat del servei, en aquest cas, serien molt millors del que tenim en aquests moments, on hi ha retards a l'hora de l'actualització de la recepta electrònica o a l'hora de la tramitació dels medicaments que són necessaris per a l'usuari de les residències, no?

Jo volia fer tres esments també d'alguns comentaris que ha fet vostè amb relació a la Llei de promoció de l'autonomia personal i atenció a la dependència. Insistim en que és absolutament necessari revertir la situació de retallades que hem tingut durant tots aquests anys, des de l'any 2011, on el Govern de l'Estat no paga el que ha de pagar, on la Generalitat de Catalunya està pagant vuit de cada deu euros d'atenció a la dependència, on la llista d'espera és important. I per això jo també em vaig referir a la resta de grups polítics d'aquest Parlament per la necessitat de fer un esforç per intentar aprovar els pressupostos generals de l'Estat, que incrementen aquesta partida en 515 milions d'euros i que ens permetrien com a mínim, en un any, reduir

la llista d'espera gairebé en un 75 per cent al conjunt d'Espanya. Per tant, això és important, també, quan parlem de polítiques de la gent gran.

Vostè feia referència a l'augment de l'IRSC –l'indicador de renda de suficiència de Catalunya–, que any rere any, en tots els pressupostos, diferents partits d'aquesta cambra –entre els quals el meu també– han demanat, si us plau, que s'augmenti. Perquè, tot i que hem passat uns anys de crisi molt profunda, les persones considerades pobres, des del punt de vista dels ingressos, són les mateixes que es consideraven pobres l'any 2010, i la situació ha estat molt més complicada. I moltes de les persones grans, amb la seva pensió, han fet que les seves famílies poguessin tirar endavant. Per tant, jo crec que aquí la Generalitat de Catalunya ha d'intentar fer un esforç per actualitzar aquest indicador de renda de suficiència de Catalunya.

I també reclamar..., i voldria saber si vostès, des de la Generalitat, com a consell assessor de la gent gran, han tingut notícies del compromís que aquest Parlament va adquirir, a proposta del Grup Parlamentari Socialista, que Catalunya havia de tenir una llei de la gent gran, un compromís que es va aprovar el mes de juny de l'any passat, si no ho recordo malament..., no, el mes de desembre de l'any 2016, amb un compromís de tenir-ne un esborrany durant el primer semestre de l'any 2017, i no tenim re. I, per tant, jo crec que aquesta llei de la gent gran seria una bona possibilitat no només per parlar de la situació de les residències, que és molt important, sinó també per parlar de la participació de la gent gran en la nostra societat, dels problemes que tenen en transport, dels problemes que tenen des del punt de vista de l'habitatge, de la seva participació política, de l'accessibilitat, del dret a una mort digna, etcètera.

O sigui, hi han molts temes que s'haurien de poder legislar tal com ho tenen altres comunitats autònomes d'Espanya, i no és el cas de Catalunya. Volia saber si, a través de les entitats que vostès tenen al consell assessor, aquest tipus de reclamacions són reclamacions habituals, i si consideren vostès positiu que Catalunya es pugui dotar, amb la participació de les entitats corresponents, d'una llei de la gent gran.

Res més. Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula la diputada Elisabeth Valencia.

Elisabeth Valencia Mimbreno

Bien; gracias, presidenta. Agradecer la comparecencia del Consell Assessor de la Gent Gran, porque..., nadie como la *gent gran* para hacernos trasladar todos vuestros problemas en vuestro día a día y para pedirnos que hagamos énfasis en políticas públicas que os puedan ayudar.

Desde aquí les quiero comentar que en el pasado Pleno aprobamos la creación de una comisión para pedir la mejora de la calidad de vida de las personas mayores. El objetivo de esta comisión es elaborar unas conclusiones que presentaremos al Govern en forma de peticiones para que se haga un compromiso político claro para las personas mayores en dos líneas: en prioridad presupuestaria y, por supuesto, en voluntad política.

Principales problemas en los que coincidimos todos los grupos parlamentarios: la elevada lista de espera. En Barcelona, en concreto, estamos hablando de más de seis mil personas esperando residencia pública. Nos parece grave que no se ponga solución a este problema. Y tenemos un problema en la falta de equidad territorial en la lista de espera, porque en las zonas con alta densidad de población la lista de espera sube, y esto requiere una solución, desde nuestro punto de vista, inmediata.

Otros problemas: la falta de agilidad de la Ley de dependencia. Somos la comunidad autónoma con la mayor lista de espera una vez reconocida la prestación de

dependencia, y esto nos parece un problema también gravísimo, y coincidimos con ustedes.

También estamos muy preocupados por las más de 300.000 personas que están en Cataluña solas, que no somos capaces de tener una estrategia para detectarlas. Y necesitamos intervenir en situaciones de vulnerabilidad y de abandono, y esto lo vemos muy urgente.

Cosas que nos constan y que nos han hecho llegar que requieren desde Barcelona: la falta de pisos para personas mayores. Nos parece que faltan estos recursos, también.

Y, después, le queremos también hacer llegar, desde nuestro grupo municipal en el Ayuntamiento de Barcelona... (*Se sent un telèfon mòbil.*) Nos han dado unos datos que a nosotros la verdad es que nos preocupan bastante, y son los recortes presupuestarios del Gobierno del Ayuntamiento de Barcelona, que ha recortado en servicios sociales más de 1 millón de euros...

La presidenta

Un moment, diputada. A qui li sona el mòbil? Si el pot apagar... (*Pausa.*) Bé, s'ha parat. Continuí, diputada.

Elisabeth Valencia Mimbreno

Sí. Le queríamos preguntar qué opinan ustedes sobre que desde el Gobierno municipal se haya recortado más de 1 millón de euros –un gobierno que, en teoría, se autodenomina progresista.

Y, en teleasistencia, por ejemplo, se ha recortado, en gestión de los *casals de la gent gran*, en promoción social de la *gent gran*... A nosotros nos parece grave, y sobre todo nos parece grave que se practique la demagogia y, luego, a la hora de la verdad, cuando se tiene que gobernar un ayuntamiento, pues, estemos con este tipo de políticas.

Y no sé si me dejo algo, pero, bueno... Agradecerles su comparecencia, y muchas gracias por venir al Parlament otra vez.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Té la paraula la diputada Yolanda López.

Yolanda López Fernández

Gracias, presidenta. Bueno, pues, en primer lugar, dar las gracias a la representación del Consell Assessor de la Gent Gran, que ha venido aquí a exponernos lo que ellos creen o sus demandas, porque es muy importante que pongamos sobre la mesa la situación de las residencias para las personas mayores en Barcelona.

Está claro que faltan plazas de residencia en Barcelona. La media de espera que deben afrontar nuestras personas mayores en Barcelona para tener plaza pública es de más de treinta meses. Y estos datos demuestran, pues, que la Generalitat está vulnerando los derechos de las personas mayores.

Así lo han resaltado datos que nos aporta el Ayuntamiento de Barcelona. Ha redactado un informe en que, después de mirar con lupa todas las listas de espera en la ciudad, ha llegado a la conclusión de que en la capital catalana se necesitan 2.780 plazas más en residencias públicas para gente mayor para cumplir el objetivo que se marcó el Gobierno catalán para 2008-2012. Por lo que es importante resaltar que las residencias son responsabilidad de la Generalitat, que es quien ha de construir y gestionar, después de que el ayuntamiento ceda los solares.

No podemos permitir, pues, que, después de trece años del compromiso que adquirieron la Generalitat y el ayuntamiento para la creación de doce mil plazas, y habiendo cumplido el ayuntamiento con su parte del convenio, la Generalitat no avance con su parte del compromiso.

Necesitamos que la Generalitat cumpla con sus acuerdos, que cumpla con nuestra gente mayor. Por eso vamos a continuar trabajando en esta línea, vamos a exigir que se dignifiquen la atención y las condiciones en las que se atienden a las personas mayores en los centros públicos, la equiparación de derechos de los usuarios y profesionales, y en conceptos como la alimentación, dimensión de la plantilla, servicio de mantenimiento, modernización y conservación de los equipamientos. Esto lo hemos visto en la comparecencia que hemos tenido anteriormente, hace un rato, que, al externalizarlo, las empresas a las que se les ha adjudicado, pues, en la mayoría de casos no los están cumpliendo.

Y poco más. Agradecer nuevamente su comparecencia.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. Té la paraula el diputat Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Gràcies, senyora presidenta. I moltes gràcies al Consell Assessor de la Gent Gran, en la persona del senyor Martínez i en la seva compareixença. Nosaltres volíem fer una intervenció molt breu, bàsicament per preguntar i perquè vostè pugui desenvolupar més bona part del contingut de la seva compareixença. Perquè ens ha semblat que era molt concentrada i s'hi deien moltes coses i, per tant, ens facilita molt el fet que, entrant al que s'ha dit, nosaltres li puguem preguntar perquè desenvolupi allò que consideri més oportú.

Quatre blocs, amb relació a la seva intervenció. En el primer bloc, vostè plantejava la necessitat d'informació sobre les llistes d'espera. Entenem que és més informació. Hem pogut comprovar com, en diferents intervencions, hi ha qui parla del referencial de més de trenta mesos, que són dos anys i mig, i hi ha qui parla de fins a quatre anys, que serien quaranta-vuit mesos. Volíem saber si tenim realment un problema de dades o no tenim un problema de dades, si el problema és únicament de fons o també de dades.

Se'ns ha traslladat, també a la primera part de la seva intervenció, la necessitat d'auditar. Auditem? No estem auditant? Potser el que es planteja és una nova forma d'auditar, que tingui un objectiu determinat?

Feia vostè la referència, també en el primer bloc, a la necessitat d'actualitzar la cartera de serveis. En quina concreció? Perquè pensem que, a dia d'avui, no tenim la cartera de serveis que s'hi haurien d'incorporar.

I l'última qüestió amb relació al primer bloc de la seva intervenció. Parlava de garantir recursos. Estem parlant únicament d'un tema de dotació pressupostària o estem parlant d'alguna altra qüestió més?

Segon bloc, amb una única pregunta. Vostè feia referència a la necessitat d'estabilitat laboral i de salaris dignes. Tenen alguna avaluació de com això es plasma quan gestionem de manera pública i quan gestionem de manera privada, i, per tant, per fer la comparativa de si aquesta realitat es dona per igual quan la gestió és pública i quan la gestió és privada?

I, en la part final de la seva intervenció, vostè deia –ens ha semblat– literalment: «La mateixa Administració està vulnerant la llei.» Si això ha estat així, ens pot concretar una mica més com s'ha donat, aquesta vulneració?

I, per últim, i no formava part de la seva intervenció, però sí que ho volíem traslladar des d'aquest subgrup com a pregunta: com consideren vostès que la nova realitat de les pensions –quan parlem de la nova realitat de les pensions, evidentment és la caiguda de l'ingrés mitjà per als i les pensionistes els darrers anys i la tendència a incrementar-se, aquesta caiguda– afecta la gent gran? Una qüestió. I, la segona, la del deficient desenvolupament de la Llei de la dependència o la seva concreció, també: com pensen vostès que ha afectat amb relació a la gent gran? Aquests dos

elements de pensions i desenvolupament desigual de la Llei de la dependència en l'afectació sobre la gent gran.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari Republicà. Té la paraula la diputada Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Sí; moltes gràcies, presidenta. En primer lloc, donar les gràcies també al representant del Consell Assessor de la Gent Gran de Barcelona per la seva compareixença i per la informació i el document també que ens ha donat, aquest manifest, aquesta declaració també en el marc de Barcelona, que, efectivament, no?, recull idees de forma transversal, que ara han comentat la resta de representants dels altres grups parlamentaris, des d'un problema de dèficit de places de residència o de llistes d'espera per donar resposta a aquesta voluntat de poder accedir a residències, fins a altres temes vinculats a la cartera de serveis socials, efectivament; reivindicacions en l'àmbit de la participació, també molt importants; sobre les condicions laborals i els salaris dignes per tal d'evitar aquesta precarietat laboral en el context de les persones, de la gent gran, o en l'àmbit de l'assistència sanitària.

Per tant, veiem reptes, d'alguna manera, amb una visió molt transversal, en qüestions que afecten, òbviament, el dia a dia, la dignitat i els drets de les persones del col·lectiu de la gent gran, i que d'alguna manera entomem, ens fem nostres i agafem el compromís de poder treballar, ja sigui en seu parlamentària o també amb el trasllat al Govern, en aquest cas, de la Generalitat, per poder, doncs, anar-hi donant respostes.

Sí que d'alguna manera voldria posar en valor, més enllà del contingut de la seva compareixença i de les seves reivindicacions –que tenim aquests documents que ens ha traslladat–, l'evidència o, d'alguna manera, la força que representa la gent organitzada, i, en aquest cas, l'existència d'un consell assessor per a la gent gran en el marc de la ciutat de Barcelona, però que també trobem en el marc de Catalunya, cosa que evidencia, no?, aquesta força de la gent organitzada i també la voluntat de participar i d'esdevenir, com a col·lectiu, un protagonista més en la nostra societat o en el context i d'actuar, per tant, plenament com a ciutadà, en aquest cas amb la voluntat que compartim, tant vostès des del Consell Assessor per a la Gent Gran i des dels partits polítics, grups parlamentaris, com també des dels governs i les administracions, de complir amb això que vostè aquí recollia, com el que diu l'Estatut d'autonomia, però que d'alguna manera fa referència a la protecció de les persones grans, a garantir aquesta vida digna independent i també la participació.

I, per tant, el fet de que existeixi, no?, el consell assessor i que puguin estar avui aquí i que puguem a partir d'avui, i quan sigui –anteriorment, però també posteriorment–, treballar sobre tots aquests punts que vostès reivindiquen, doncs, ens ha de fer avançar, ens ha de permetre poder anar treballant i donar-hi resposta.

Algun tema més en concret, que tampoc vull allargar-me molt... Crec que és molta, la informació que ens heu donat, i amb la voluntat, com li deia, de poder-la treballar..., sí que, en el cas de la Llei per a la promoció de l'autonomia personal i atenció de les persones amb dependència, coneguda popularment, no?, com «Llei de la dependència», és evident que no estem on voldríem, que no està la situació on voldríem. Però també recordar el greuge que a Catalunya d'alguna manera patim, perquè mai l'Estat espanyol ha complert amb la seva part d'aportació en l'àmbit de la Llei de la dependència, aquest repartiment del 50 per cent en la inversió dels recursos per a les persones. Aquí ja és ben conegut que la Generalitat n'assumeix el 80 per cent, que, òbviament, és el que ha de fer, que, si poguéssim, faríem més, però també cal reivindicar, doncs, la participació de tots aquells que d'alguna manera n'haurien de ser responsables.

No és buscar excuses, és explicar la realitat. Saben que s'està treballant en els pressupostos de la Generalitat per a l'any vinent i en tot aquell desplegament del pla de govern per tal de poder donar resposta no només en l'àmbit de la Llei de la dependència, sinó en moltes de les reivindicacions que vostè ens fa avui aquí, per tal de poder, com li deia, anar fent passos endavant.

En el cas, precisament, d'aquesta voluntat de govern, doncs, de la Generalitat de Catalunya, fer-li avinent que la idea, el plantejament és precisament treballar per tenir aquest país amb les persones al centre. I si parlem de gent gran, doncs, també, per a la gent gran, en tant que persones, òbviament, al centre de les polítiques públiques del nostre país. I, per tant, facilitar la vida, reduir tots aquells tràmits, totes aquelles gestions que fan els ciutadans, i, per tant, poder tenir una administració veritablement al servei de la ciutadania i no a la inversa, perquè massa vegades hem vist com era al revés, precisament.

Posar èmfasi en totes aquelles polítiques socials preventives, perquè això, d'alguna manera, ens ajuda a situar-nos millor en un punt de partida millor per no haver després de fer altres polítiques més assistencialistes, i, per tant, treballar també molt les polítiques preventives. I prioritzar tot el que són també polítiques socials i de treball comunitàries per evitar que la resposta sigui, precisament, la institucionalització de les persones..., sinó que puguin rebre els millors serveis, les millors atencions, però que puguin ser també des del domicili propi, des del seu context habitual, des de casa seva, i, per tant, amb una bona planificació, amb uns bons serveis, amb unes bones eines. Això també ho hem de poder fer possible.

I, precisament, el pla de govern aprovat no fa molt temps, aprovat recentment, abans de l'estiu, i presentat aquest mateix mes de setembre passat, doncs, va en la línia de poder garantir aquest objectiu que des del Govern, des dels partits que donem suport al Govern, entenem que ens ha de servir per a tota la ciutadania de Catalunya, per a la gent gran de tot el país, però també de la gent gran, òbviament, de la ciutat de Barcelona..., poder caminar cap aquest objectiu i enfortir, per tant, el rol de les persones grans en la societat, promoure la seva autonomia personal i facilitar també el que és la participació i la seva inclusió social en l'àmbit més comunitari i en el context social.

I per això, doncs, precisament, sí que s'estableix que una de les lleis ha de ser aquesta, la llei marc per a l'adaptació, d'alguna manera, a l'envelliment o per com fer front a l'envelliment per part de la ciutadania del nostre país. I, per tant, aquesta és una voluntat recollida en el pla de govern –així s'ha reiterat diverses vegades en aquest Parlament de Catalunya també amb anterioritat–, i creiem que ha de ser una eina que després ens ha de servir, probablement, per recollir algunes de les reivindicacions, també, que vostès plantegen en les reivindicacions que ens han traslladat.

També una altra de les idees del pla de govern és elaborar la Llei d'autonomia personal precisament per superar les mancances de la llei estatal i per poder reformar el sistema d'atenció i promoció per a l'autonomia personal, i la millora, per tant, de les capacitats de les persones per viure dignament, com dèiem, i per prioritzar també l'atenció en l'entorn domiciliari i no en un entorn institucionalitzat, que a vegades és, evidentment, una necessitat que s'ha de cobrir, però no sempre, i hi volem treballar, doncs, a través dels programes de suport a l'autonomia en la pròpia llar o tot el desplegament normatiu del servei de teleassistència avançada o tot el servei d'assistència personal, eines que ens permetin també treballar per aquests drets, per aquestes dignitats de les persones grans.

En tot cas, dit això, els agraïm la compareixença. I no només la compareixença, els agraïm tota la feina diària que com a col·lectiu fan, que com a consell fan, i òbviament el fet de ser aquesta peça clau per poder després desenvolupar les polítiques públiques necessàries tant per al país com per, en aquest cas, la ciutat de Barcelona. I també des del Consorci de Serveis Socials de Barcelona, participat per la Generalitat i participat per l'Ajuntament de Barcelona..., creiem que és l'espai –i, de fet, és

així com s'estableix– per poder treballar per moltes d'aquestes reivindicacions, i, per tant, ens posem a la seva disposició per seguir fent-ho.

Moltes gràcies.

La presidència

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula la diputada Saloua Laouaji.

Saloua Laouaji Faridi

Hola, bon dia. Benvinguts, benvingudes. Gràcies per la compareixença i tota l'aportació que ens ha fet el senyor Juan Martínez. Ens ha deixat un missatge molt reduït i clar, i això és el que n'he recollit, tres coses clau, que són el tema de la Llei de dependència, el tema de residències, el tema del pressupost.

Amb relació al tema de les residències, en la compareixença anterior s'han deixat més o menys clares la situació i la preocupació que hi ha sobre aquest tema, i també en la seva intervenció ja s'està transmetent el mateix. Aquesta mateixa preocupació pel tema de residències és urgent, i la seva urgència està lligada tant al moment com al context de planificació de futur, tant amb relació al millorament i a l'augment de les places com a l'obertura de nous centres. L'única cosa que hem de tenir clara és que, quan parlem de qualsevol iniciativa lligada a la millora, significa que estem parlant de pressupost, que és un dels temes que, diguem-ne, representa un dels reptes per a la nostra societat.

Quan parlem del tema de la gent gran, sabeu perfectament que estem parlant en primera línia del tema de vulnerabilitats, estem parlant del tema de debilitats, estem parlant del tema de dignitat i de drets humans. Però no hem de parlar de precarietat, de pobresa ni de segregació, perquè són temes que han de ser resolts, han de ser atesos o han de ser, en primera línia, diguem-ne, de preocupació del Govern a nivell polític. Però, com sabeu, no som perfectes, sempre hi ha assignatures pendents i hi ha feina que s'ha de fer. Una de les coses que diuen que resol una part important del problema..., quan tenim en primera línia consciència del problema que tenim, i, després, els mecanismes que s'haurien de posar per solucionar i atendre les situacions adequadament.

Jo dic «atendre les situacions i els problemes adequadament». No vol dir que s'ha de problematitzar; aquesta problematització no s'ha de lligar, diguem-ne, al grup ni al col·lectiu, especialment, que sabem perfectament que a la nostra societat el tema de l'envelliment està molt lligat al tema també dels prejudicis i estereotips. Jo, quan vaig veure el vostre dossier, una de les primeres coses que em vaig trobar va ser la xapa, i me la vaig posar, especialment, perquè aquesta xapa diu: «Soc gran, i què?» I aquest «i què?» és el que els passa a tots, diguem-ne, els col·lectius que se senten discriminats, que senten que la societat no els està tenint del tot en compte, i s'està, diguem-ne, problematitzant la seva situació, que normalment és..., aquesta situació forma part del cicle de la humanitat.

I també hi ha un element que hem de tenir molt en compte en la situació actual a nivell internacional, i no només a nivell local. És el tema de l'augment a nivell demogràfic de les persones grans, aquesta situació de que s'ha de tenir una millor consciència i atenció i que s'han de posar tots els mecanismes per a una nova manera de relacionar-se amb l'envelliment. És a dir, si en una certa època de la història de la humanitat representa un percentatge i aquest percentatge s'està multiplicant, significa que amb relació a recursos, a la manera de veure les coses, a la cultura de relacionar-se..., tot ha de canviar. I, a nivell d'això, penso que hem de fer un treball global, un treball conjunt, diguem-ne, a diferents nivells i també amb diferents grups. No s'ha de treballar d'una manera aïllada, perquè és un procés que ens tocarà a tots i a totes; llavors, s'ha de fer un procés de treball des de tots els mecanismes de la societat.

Però, també, aterrant a nivell local, una de les coses que sabem, diguem-ne, d'una manera negativa que estem arrossegant per tenir una millor resolució o per atendre d'una manera efectiva les coses..., primer, l'efecte que vam tenir de la crisi –i vostè també ha fet esment del tema. I en el moment que encara no havíem sanejat la situació de la crisi ens va caure el 155. I ara, en aquest moment, estem discutint el tema del pressupost, i hi ha moltes pressions, també, i demagògia al voltant del tema dels pressupostos. Tot això ja sé que, a una persona que està patint al dia a dia, li ve de lluny, diguem-ne, perquè una cosa és la dimensió política de les coses i l'altra cosa és la necessitat de les persones des del dia a dia. I ningú ha de pagar cap factura d'una gestió que, diguem-ne, té molt per millorar.

Jo, per no allargar-me en el meu discurs..., des del nostre grup tenim molta consideració pel Consell Assessor de la Gent Gran i tota la feina que esteu fent. Us felicitem pel sentit tan actiu que representeu. Perquè jo treballava abans al Centre UNESCO de Catalunya i era consultora en una cosa que es diu Coalició Europea de Ciutats contra el Racisme, i un dels elements actius en aquest tema a nivell de participació internacional era el Consell Assessor de la Gent Gran, ens trobàvem en diferents espais a nivell internacional. Per això sempre he tingut aquesta consciència i he tingut una proximitat a la vostra feina i tota l'activitat a nivell internacional que esteu fent, no només des de la perspectiva de la sensibilització local, sinó també des del mecanisme de la participació des de fora.

Només us tenim estima, amor, atenció, respecte i consideració. I moltíssimes gràcies per la vostra presència entre nosaltres avui.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara, després d'haver fet els grups parlamentaris les seves intervencions, el senyor Juan Martínez i els seus acompanyants disposen de quinze minuts per respondre als dubtes i preguntes que els grups els han formulat. Quan vulgui.

Juan Martínez León

Moltes gràcies, senyora presidenta. Primer, el plantejament nostre seria una primera intervenció meua, i els meus companys aportaran tot allò que creguin adient sobre..., això vol dir que repartirem una mica.

Primera, moltes gràcies a totes les vostres senyories per l'aportació que esteu fent per donar-nos suport en les nostres queixes presentades en tota aquesta situació de la gent gran, i recomanar-vos una cosa. El senyor representant de la CUP feia, en la seva aportació, una situació..., deia: quines lleis s'estan incomplint? D'entrada, la primera llei que s'incompleix de ple és que hi ha una filosofia, que és que els administradors han de tenir cura dels seus administrats, i no n'han tingut; no s'està fent, aquesta situació de la cura dels seus propis administrats.

A les preguntes que heu fet... El senyor, la senyoria del Partit Socialista ens feia una pregunta: si ens hem assabentat de la llei, de la nova llei que s'està plantejant. Ens n'hem assabentat no com voldríem, perquè sabem que s'està parlant d'una llei, sabem que s'està parlant també de com està la situació socio sanitària envers les residències, de si passem a sanitat o no, de tot un seguit de coses que la ciutadania no en té ni idea. Ens hem d'anar assabentant a poc a poc d'allà on ve.

Com ens n'hem assabentat el mateix Consell de la Gent Gran de la Generalitat, que hi han entitats que hi participen? Ens ha arribat una proposta d'una nova llei. Ens preocupa una cosa: que, mentre es preparin o no surtin aprovades i es posin en marxa, les situacions que s'estaven donant continuen donant-se. I ningú, des de fa molts anys, ha pres mesures per dir: «La gent gran no són una gent especial i hem de fer una llei exclusivament per a ells.» De moment, hi havien moltes lleis que es podien adequar i fer palès..., el maltractament a les persones i la família pot ser que sigui un agreujant. Totes aquestes coses en les mateixes lleis ja hi haurien d'estar incloses, i si després arribem a una nova llei de les persones grans, doncs, endavant.

També dir-vos que el mateix Estat espanyol està pendent també de preparar una nova llei de les persones grans. Per això ens preocupa tant: tant parlar, i després quedar-nos una mica..., fins que arribi el punt. Esperem que sigui per a bo.

La senyora diputada..., sa senyoria de Ciutadans feia una pregunta. Una pregunta que em preocupa més..., no solament que hagi baixat, que em preocupa qualsevol retallada sobre la gent gran, sinó que encara no hi ha un pressupost a l'Ajuntament de Barcelona. I no hi ha un pressupost..., i l'altre dia, al consell assessor que forma part del Consell de Ciutat de Barcelona, sortia un document que feia una repulsa al mateix ajuntament i als mateixos partits polítics..., i que sortiria un document del mateix consell per dir a veure què està passant que a aquestes alçades no s'han posat d'acord en fer un pressupost. Perquè entenem que hi ha molta gent que n'està afectada, sobretot els projectes socials i les persones que depenen de les situacions socials que podrien tenir dintre del mateix ajuntament.

Al senyor diputat de la CUP, primer: informació. Una de les coses que ens preocupa, de totes aquestes grans llistes d'espera, és que n'hi han moltes, i hi han molts sistemes inclús d'interpretar... Quan et diuen: «No, no, és que hi ha gent que s'ha apuntat a tres llocs diferents.» En qualsevol cas, el que més considerem és que ha de ser públic. Que sí, sabem que existeixen, però la gent no té opció o, si més no, no sap on trobar on li puguin explicar en quina situació està la seva llista d'espera o com ha d'estar.

Quan parlava d'actualitzar..., d'actualitzar han d'actualitzar moltes coses. Per exemple, una de les qüestions de les que parlaven, les ràtios. Quan parlaven de ràtios es deia que..., una quantitat de persones per entrar i cuidar la gent de nit. Bé, la quantitat de persones per quantitat de llits..., es pot donar que una residència tingui quatre pisos i tingui el mateix nombre de llits i amb una ràtio amb una sola persona. Com es posin malalts el del quart o el del primer, els altres pisos quedaran abandonats.

Es parlava també de garantir recursos. És que, si no es garanteixen els recursos, aquí no hi ha re a fer. Els mateixos recursos que s'han de donar, si no arriben en el seu moment, en el moment que han d'arribar, i es paguen de la manera adient que s'han de pagar, les coses no funcionaran mai, perquè per desgràcia els recursos són la part que han de tenir.

I feia una altra pregunta, també, que era la d'analitzar. En principi, el pitjor problema que tenim, per nosaltres, per arribar a poder entendre què passa amb els consells o què passa amb les coses, és que inclús la gent no pot entrar en una residència a preguntar què passa. Quan demanem nosaltres que siguin públics aquests consells i es pugui treballar, hi ha una certa..., allò que en diríem en castellà *oscurantismo*, dintre de què està passant dintre la mateixa residència –com entres allà, com preguntes, com passes...–, mentre que si això fos públic, i, a més, tinguéssim les garanties de poder fer-ho..., no ho sé, algun estament –podria ser el mateix ajuntament o el mateix consell assessor, si algú pensés que som capaços de fer-ho–, que hi anés i pogués veure, quan es rep una queixa de qualsevol persona que estigui allà..., que hi pugui entrar i dir: «Escolti'm, expliqui'm què està passant aquí.» El problema més gran vindria per aquí.

El tema de les lleis? Els plantejaments..., fa temps que tenim dues propostes fetes, ja, i que estan aprovades, sobre el tema del que podria ser la gent gran, com és el tema de la renda d'inserció, el tema de pensions i altres temes que estem procurant dur a terme. La preocupació nostra per la gent gran no solament és estar i pensar que estem treballant per a nosaltres; diem que estem treballant per a tots aquests que venen darrere.

Si per a tot això, amb el que estem plantejant, no hi ha un pressupost adient, no hi ha convicció per sobre de tot de que això ha de dur-se a terme, per més que vostès ens expliquin, amb molta voluntat –i que agraïm d'aquesta manera aquestes coses que podran fer o que haurem de fer en un futur, no ara, en un futur–..., potser tampoc ens ho creiem. Ens hem tornat una mica incrèduls, la gent gran. Són molts anys

de lluitar per aconseguir alguna cosa. Quelcom que hem pogut trobar, quelcom que hem pogut aconseguir, ha estat matxucat, ha estat destrossat, i en molts casos retallat per poder treballar.

Senyories, un dels problemes que tenim més grans és..., continuem treballant. Pensem en la sanitat pública, pensem en tot el valor públic, però aquestes disposicions, aquestes discussions no solament afecten allò públic, afecten també allò privat. I allò privat no pot ser una caixa de Pandora allà on estigui tot guardat i no faci re. Allò privat..., encara que podem dir: «Bé, si s'ho paga, que s'apanyi.» El «que s'ho pagui i s'apanyi» no serà potser la mateixa persona que està patint l'entrada a la residència, sinó les altres persones que estiguin al costat d'aquesta. Dintre de la residència ha de tenir totes les garanties, sigui pública o sigui privada. Nosaltres pensem que la situació de la pública ha de ser la millor, però si n'hi ha alguna de privada ha d'estar sota les mateixes condicions.

Juan...

Juan Alamillo Cuesta

Perdoneu, però a vegades a molts de nosaltres se'ns fa difícil, eh?, perquè sempre es parla de lleis, però el problema és complir les lleis, i no es compleixen. No és problema de lleis, és problema de complir el que està escrit.

Per exemple, es va crear l'indicador de renda de suficiència el 2007, amb la Llei de prestacions socials de caràcter econòmic, i varen presentar un aval molt important, la creació d'aquell indicador, perquè estava per sobre de l'IPREM estatal. Coi. Es deia «indicador de renda de suficiència». Pot anomenar-se «indicador de renda de suficiència de Catalunya» quan està per sota del llindar de la pobresa en dos mil i escaig euros? Ens ho hem de preguntar, i ses senyories s'ho han de preguntar, i també com és possible haver arribat a aquesta situació. Si l'indicador de renda de suficiència continua estant per sota del llindar de la pobresa... Si us plau, no pros titueixin el llenguatge, modifiquin el llenguatge: diguin-ne «indicador de renda de referència», però no «de suficiència», perquè amb això estem condemnant el conjunt de la gent. Dos mil i escaig d'euros.

Està congelat des de l'any 2010. Però diuen els pressupostos de la Generalitat per al 2017 que si l'indicador de renda de suficiència s'incrementés en un punt o el que sigui... –perdó–, l'IPREM, l'indicador de renda de suficiència s'incrementaria. Va passar el 2017 i continua sense incrementar-se. De tal forma que, des de que es va crear aquest indicador, ha tingut una pèrdua respecte a l'IPC d'un 12,79 per cent del seu valor i de 1.168 euros: vuitanta-tres euros mensuals. Sap què li estan fent, amb això, a una persona gran que està en una residència i li han de garantir el 20 per cent de l'indicador de renda per a la seva despesa? Li estan «fastidiant» dotze o catorze euros cada mes. Per a mi, que tinc una bona pensió, dotze o catorze euros el mes no és problema, però per al senyor que no té re dotze o catorze euros són molt problema. Aquesta és una.

Crec que hem d'estar «al tanto» d'una ordre que es publicarà dintre de poc. Aquesta ordre, en lloc de solucionar els problemes, els agreuja. Per exemple: es manté el preu del cost de referència, es disminueix el mòdul social i s'incrementa el copagament. La tinc ara aquí, l'ordre; mirin-la, senyories, abans que s'aprovi això, i parlev amb el Govern de Catalunya, per dir: «Què volen fer amb aquesta ordre? Què volen fer amb aquesta ordre?»

Un altre element: les llistes d'espera. Mireu, el mateix problema que tenim a Catalunya –i ho hem criticat a Madrid i allà on hem estat–, que l'Estat no està complint, i, si no, mirin vostès els documents del Consell de la Gent Gran de Barcelona i els documents del Consell de la Gent Gran de Catalunya, que això ho denunciem. I també hem de denunciar que altres comunitats tenen el mateix problema, però no tenen les llistes d'espera que tenim a Catalunya. Llavors, això ens ho haurem de plantejar –ens ho haurem de plantejar. Tenim el mateix problema, i els números els coneixem.

I un altre element: com és possible...? Quan jo miro la situació, de què em fio: d'allò que Madrid em planteja a través de l'Imsero o del que em planteja la comunitat catalana a través de la Generalitat, a través del departament? Hi ha un diferencial. Jo no sé si les persones que reben la prestació a Catalunya..., no sé si fiar-me de Madrid o d'aquí, del que em diu l'Imsero o del que em diu el departament, perquè hi ha un diferencial de 19.336 persones. És molt gran. Que em diguin que amb el tema de dades..., bé, que ens confonguem de mil, dues mil, tres mil, deu mil..., però, dinou mil persones? És molt gran. Si us plau, posin-se d'acord. Tan difícil és posar-se d'acord en com gestionar les dades?

I el mateix diem amb les llistes d'espera. Com sabem les llistes d'espera que hi ha? No ens en podem fiar. I no ens en podem fiar perquè no hi ha un element clar fiable.

El tema que nosaltres diem sempre, dels treballadors del sector. Senyor de la CUP, fiqui's a internet: conveni de geriatria, firmat fa poc, de l'any 2018. I mirin les condicions laborals..., i és de vergonya. Però no hi ha un conveni català per al tema de geriatria. I això els treballadors de geriatria porten anys intentant fer-ho, i no n'hi ha. És a dir, amb quin criteri va una persona a treballar a un geriàtric? *(Pausa.)* «Alegre, eh? Vinguí alegre, eh?, a cuidar a les persones grans, si us plau.»

I un altre element: procureu mirar el llenguatge. La gent gran no és «un col·lectiu», és un sector de població. Si us plau, no tracteu mai la gent gran com un col·lectiu; la gent gran és un sector de població. L'any 2016 es va aprovar pel plenari –per això dic: «Reviseu el que fem i el que aprovem», perquè a vegades estem parlant del mateix i repetint el mateix– que s'havia de fer la Llei de gent gran, no s'ha fet; es va aprovar que s'havia de posar en solfa el tema de les llistes d'espera, no s'ha fet. Coi, reviseu-ho –perdoneu l'expressió, eh? Reviseu què aprovem al plenari del Parlament, perquè, si després no ho fem, tornem a donar la volta una altra vegada. És a dir, reviseu la declaració o la resolució que van aprovar em sembla..., vostè ha dit el desembre de 2016; doncs el desembre de 2016. Mirin-la, si us plau, eh?

I abans de fer la llei i tenir-nos *distraídos dos años haciendo la Ley de autonomía personal y atención a las personas en situación de dependencia de Cataluña*, si us plau, compleixin amb la llei estatal. Que és necessària, una llei de Catalunya? Sí. Però la llei de Catalunya, l'aplicació de la Llei de dependència, està dintre del marc de la Llei de serveis socials. Així ho van aprovar al Parlament de Catalunya. El Parlament de Catalunya, quan va aprovar la nova Llei de serveis socials, va dir que la Llei d'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència s'aprova dintre del marc de la Llei de serveis socials. Ara una altra llei? Dos anys més discutint? Si us plau, compleixin amb el tema.

I, després, un altre tema: no es pot deixar un problema de futur en mans de la iniciativa privada. I em torno a posar... No volia vindre, però el company m'ha dit que vingués, perquè em poso nerviós, perquè tornem a parlar sempre del mateix. De les 63.000 i escaig places residencials de l'any 2016 –perquè encara no està publicat el mapa de serveis socials del 2017, les xifres que tinc són de 2016, perquè el del 2017 no està publicat encara–..., hi ha 63.700 i escaig places residencials: públiques, directes, solament són deu mil; la resta són empreses privades que han muntat un negoci. Amb el tema de la gent gran es munta un negoci, que és lloable, és a dir, la gent pot muntar el negoci que vulgui, però si les administracions públiques, si el Govern no es pren «en sèrio» el tema de donar perspectiva de futur... Busquem, busquem-hi solució.

Busquem solucions, perquè, a veure, serà més greu; de cara a mitjà termini serà encara molt més greu. I no pot ser que hi hagi de titularitat pública solament deu mil i escaig places residencials quan el total de places residencials a Catalunya és de 63.000 i escaig places. I el que munta el tema per un negoci... Amb raó ens vam trobar a Barcelona que hi havia residències on la gent tenia sarna. Clar. La meva

germana està en una residència i sé el que passa el cap de setmana en el centre residencial. Ja ho heu discutit abans, aquest matí, no?

Però per mi del que es tracta és de dir: «Senyors, compleixin les lleis que hi ha.» Hi ha lleis suficients. I si l'indicador de renda de suficiència... Quítenle el término «de suficiència», porque si nosotros mismos aceptamos que el referente económico para acceder a las políticas sociales y aplicar las políticas sociales està por *sota del llindar de la pobresa* y a eso le llamamos «suficiència», estamos condenando, desde la propia Administración, a la insuficiència del conjunto de la gente o de la gente que necesita un servicio social. És preferible dir: «Escolteu, nois, no hi ha recursos; esperem aviam...», i no enganyar la gent.

Perquè a vegades... Mirin, saben quanta gent ha cobrat o s'ha incorporat al tema de la renda garantida de ciutadania? Cinc mil i escaig persones. El 2017 hi havia cent i escaig mil persones cobrant les prestacions que emanaven de la Llei de prestacions socials de caràcter econòmic. El 2018 –la data la tinc per aquí– s'ha incrementat en cinc mil i escaig persones més, només. Però *ojo*, jo poso en dubte també d'on surten els quartos per pagar aquestes noves que s'hi han incorporat. Pot ser que surtin de no incrementar l'indicador de renda de suficiència o l'indicador de renda? S'ho han de preguntar, vostès –s'ho han de preguntar. Perquè jo, com a mal intencionat, ho penso. Quito de aquí y pongo allá; pero si quito de aquí le estoy quitando al más pobre del país. No sé si m'explico...

Llavors –i sobretot– hi ha el tema dels treballadors de geriatria. És un drama en aquest país, eh?, i s'ha d'abordar, però s'ha d'abordar incrementant –incrementant–, i si no hi ha quartos diguin-ho clarament. L'administrador ha d'afrontar, amb honradesa, si hi ha o no hi ha quartos; però, amb el cost de referència que hi ha congelat des de fa molts anys, se pot incrementar el salari dels treballadors dels centres geriàtrics? (*L'orador riu.*) Potser s'haurà d'incrementar el cost de referència. Clar, no ho sé.

I, per un altre costat, no abaixin el mòdul social i incrementin el copagament. Es el que..., l'ordre que està prevista, eh?; és contrastar l'una amb l'altra. Perdó, simplement se modifica el cost de referència en dues o tres aplicacions i una és la del grau II, dependència severa; grau II, que, per cert, són la major quantia de persones que hi ha en centres residencials emparades en la Llei de protecció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència. I és una malaltia.

Nosaltres, quan des del consell valorem el tema dels pressupostos..., el Govern de la ciutat és en el que més quartos està gastant, en serveis socials. Que hagi reduït això elevant-ho a categoria de..., quan tenim les xifres totals de la despesa en atenció domiciliària, els centres de teleassistència que està tenint l'Ajuntament de Barcelona... És a dir, l'altre dia ho comentàvem a les jornades de preparació de la convenció de la gent gran, i felicitàvem l'actuació del municipi.

I ja està. I perdoneu si he dit alguna «tonteria», però ja he vingut diverses vegades aquí al Parlament, i no volia vindre, perquè és que m'indigno. Quan m'indigno és perquè tornem a repetir coses, no? I repetir... Ja ho saben, vostès –ja ho saben, vostès. Compleixin les normes, que s'incrementi com estava previst l'indicador de renda de suficiència. Si volen, els passo la taula on posa la pèrdua que hi ha hagut. L'indicador de renda de suficiència s'actualitza de juliol a juliol, però jo ho dic perquè el Govern pugui tindre temps per elaborar els pressupostos. Però, clar, no hi ha hagut reunió amb la central sindical des de no sé quan temps fa per negociar això. S'ho han de plantejar –s'ho han de plantejar. I no pot ser que aquest referent hagi perdut 1.168 euros fins al juliol de l'any 2017.

Gràcies.

Carme Andreu Mestres

Bé, jo crec que s'ha contestat gairebé tot, s'ha dit tot. Només fer referència a que, bé, aquest consell es preocupa, que aquest consell mira les lleis, estem «al tanto» de

tot. I, bé, espero que la propera vegada que vinguem aquí, doncs, tinguem ja respostes. Estem molt satisfets d'haver pogut col·laborar o assistir.

Ja han dit també que, bé, no som un col·lectiu, i aquest és un tema que vull remarcar, perquè, bé, doncs, hi arribarem, tots som..., eh? I, per tant, és molt important que es parli de «persones grans» sempre.

Bé, res més, per la meua part.

La presidenta

Moltes gràcies al Consell Assessor de la Gent Gran de Barcelona per haver vingut a comparèixer en seu parlamentària i exposar tota la situació que estan vivint i patint.

Si no hi ha res més, aquí acaba la sessió de la comissió d'avui. No obstant, voldria fer palès que la portaveu del grup de Ciutadans ha enviat a la Mesa i portaveus de la comissió una proposta de pla de treball del grup de treball de pobresa femenina. És una..., bé, s'haurà d'aprovar en comissió, aquesta creació del grup de treball amb tot el pla de treball, i després cada grup parlamentari haurà de fer les propostes pertinents de compareixences que vulguin dur a terme en aquest grup de treball.

Si de cas, els emplacem per a la propera comissió perquè treballin aquest document que ha enviat la portaveu de Ciutadans per tal que puguem aprovar aquesta creació del grup de treball de pobresa femenina i posar ja en marxa aquest grup de treball.

Sense res més, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts d'una del migdia i tretze minuts.